

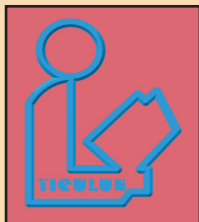
PHẠM CAO CỬNG
BÓNG NGƯỜI
ÁO TÍM

Nhà in MAILINH xuất-bản

BÓNG NGƯỜI ÁO TÍM

PHẠM CAO CÙNG

MỤC LỤC

I - Những Bông Hoa Lạ	5
II - Một Đôi Gian Phi	16
III - Vụ Bắt Cóc Trên Đường Cổ Ngư	29
IV - Hai Vạn Rười Bạc Trong 24 Tiếng Đồng-Hồ	40
V - Một Người Cha Sắt Đá	53
VI - Giòng Máu Trên Cầu Thang	62
VII - Một Thám Tử Ân Hận Trước Sự Thành Công Của Mình	73
VIII - Mảnh Áo Màu Tím	83
IX - Một Kẻ Chuyên Môn Ăn Cắp Chìa Khóa	94
X - Bữa Tiệc Mừng Bất Đắc Dĩ	105
XI - Một Bài Học Về Sự Oán Cừu	121

I - Những Bông Hoa Lạ

Dựa lưng vào sườn đồi, một ngôi nhà hai tầng, kiểu «biệt thự», dựng ngay giữa một vườn hoa rộng-rãi. Đó là nhà của... ông chủ, theo như lời bọn tá-điền trại Cúc-lâm nói thế, khi ta hỏi họ. nhưng sự thực, ông chủ của họ đã mắc bệnh từ gần ngoài 10 năm nay, bà chủ sau đó mấy năm hình như cũng đã gặp một tai nạn mà mất đi, nay khu đồn điền này thuộc về người con trai chưa đến 20 tuổi.

Cứ trông những đồi trè, vườn cà-phê, bao la man mác, người ta chỉ biết đây là một đồn điền trù phú vào bậc nhất nhì hạt Đoan-Hùng, nhưng nếu trông một vườn trồng toàn cúc, cúc đại đoá, cúc kim-bàn, cúc bạch phấn hồng,.. thôi thì đủ thứ, ít nhất người ta cũng phải có cảm tưởng rằng chủ nhân giải đất này chẳng phải là một nhà trọc-phú.

Có lẽ cũng vì thế mà có tên là trại Cúc-Lâm, một tên sừng sững với khu vườn rộng rãi bao la, cúc mọc như rừng, nhưng được chăm bón một cách cẩn thận vô cùng tưởng chừng như thứ hoa này là một hình ảnh tôn thờ nào vậy. Xong, như ta đã biết, chủ đồn điền này, hiện thời chỉ là một chàng thiếu-niên tuổi chưa đến 20, cái tuổi bông bột đâu có phải chỉ thích lặng lẽ những vườn

hoa và cây cảnh.

Thực vậy, Hoàn, tên người chủ đồn điền, mà bọn người làm cũ vẫn thân mật gọi là cậu Hoàn, vốn là một chàng thanh-niên hoạt-động, hào-phóng, xuất ngày hoặc quần ngựa hoặc đi săn. Chàng tính tình rất là vui-vẻ, dễ-dãi, những người ăn làm không ai là không kính mến; họ thường bàn riêng với nhau rằng sau này thực cô con gái nào đại-phúc mới lấy được người giàu có, đẹp trai và phúc hậu biết bao !

Chàng yên lòng đi săn bắn, quần ngựa, không cần phải lý gì đến việc trong đồn điền một chút nào, đó chỉ là vì mọi việc cai quản đều là do một người khác trông nom.

Người ấy, tên chính là gì, bọn tá điền tò mò đến đâu cũng không sao mà tìm biết được. Họ chỉ thấy Hoàn kính cẩn gọi là anh Cả nên cũng theo mà gọi là ông Cả mà thôi. Họ đã đành phải dẹp tính tò mò lại khi đã cố công hỏi do người vú già, nguyên chính là vú sữa nuôi Hoàn từ lúc lọt lòng, mà cũng không biết được. Vú già chỉ lắc đầu và trả lời :

- Không phải tôi dấu-diếm các bác đâu, chính tôi cũng không biết thực. Quả khi còn sinh thời ông chủ trước, tôi không hề thấy ông Cả này đến nhà lần nào... Đến khi

7 | Bóng Người Áo Tím

ông thất lạc, tôi ốm về nhà quê nghỉ mấy năm, lúc cậu Hoàn gọi ra trông nom thì mới biết bà chủ cũng đã mất rồi, mà chẳng hiểu từ đâu có ông... Anh Cả này về !

Cách đây đã lâu lắm, ông Cả và Hoàn đã về đồn-diền trong một buổi sáng mùa thu. Ngay ngày hôm sau, ông xem xét lại sổ sách, giấy-má, cắt đặt mọi việc một cách thông-thạo vô cùng. Và ông săn sóc nhất đến vườn cúc, mấy năm trước đây chẳng được chăm nom như khi còn sinh thời ông chủ cũ.

Ông vốn là người ít nói, lúc nào cũng như chiều tư lự việc gì, cặp mắt nhìn một cách xâu sa, chìm-đắm ! Mọi việc, ông xử rất nghiêm nhưng không hề khắc-ngiệt, nên những người dưới vừa sợ, vừa yêu.

Mà họ xử cũng không có gì là quá đáng vì chính ngay cậu Hoàn, chủ họ, đối với ông cũng một niềm len-lét, dù ông chỉ là một... anh Cả mà thôi. Họ còn nhớ một lần, chẳng hiểu cậu Hoàn đã trái lời ông, phạm lỗi gì mà ông nghiêm nghị gọi đến trước mặt răn giậy từng lời, trong khi Hoàn sợ-hãi cúi đầu như trước một người cha già vậy,

Sự thực, ông Cả cũng chưa có gì là già hết. Đoán tuổi cũng gần khó như tìm biết tên ông. Cứ xem cách xử-sự chín-chắn, lời nói đanh-thép của ông thì phải đoán ông

tới ngoài 40 tuổi. Cứ nhìn bộ mặt thì chỉ vào khoảng 30, nhưng nếu được chứng kiến lúc ông một tay cầm hai con ngựa kéo xe đương bất kham phải đứng dừng ngay lại, lúc ông thoăn thoắt chèo lên ngọn cây dừa hái một quả mà đến tay chuyên môn chèo giỏi nhất đồn điền phải chịu, thì người ta lại tưởng chừng như ông chưa quá hăm năm tuổi.

Ông chính vào hạng người già sớm, nhưng chỉ đến một hạn tuổi thôi, rồi từ tinh thần đến sức lực đều như dừng hẳn lại, không thấy già thêm lên nữa.

Ngoài thú chăm vườn hoa, ông cũng ưa săn bắn nữa, nhưng hình như ông thích do thể thao hơn là do cầm thú. Mặc dầu ông có tài bắn ít người sánh kịp nhưng thực ít khi người ta thấy ông dơ súng mỏ cò, bao giờ cũng nhường cho Hoàn hay những người bạn trẻ quanh vùng hạ sát.

Nhưng mấy buổi hôm nay, người hơi mệt nên không thấy ông ra thăm vườn. Thay cho ông, người ta thấy Do đi xem xét mọi nơi, trước hết đi thăm những nương chè đương hái ở xa, sau mới về vườn cúc.

Công việc của Do trong đồn điền không có gì là nhất định. Khi thì Do là người thư ký trông coi về thư từ sổ sách, lúc Do lại là một người tài xế đánh xe hơi cho ông

9 | Bóng Người Áo Tím

Cả hoặc Hoàn đi Phú-thọ, hay về Hanoi.

Có điều, Do cũng như Hoàn, vô cùng kính trọng ông Cả, còn chính Do cũng được Hoàn đối đãi thân mật như một người bạn vậy.

Lúc này, Do vừa ở đồi chè về.

Chàng có lẽ theo lời dặn của ông Cả, trước hết hãy đi quanh trại một lần, sau mới len vào trong những khóm cúc. Đằng đông, mặt trời mới mọc, hồng thắm nhuộm không chói chang. Trên nhiều bông cúc Đại đoá hãy còn đọng giọt sương đêm...

Nhưng bỗng Do dừng bước, ngạc nhiên. Chàng chăm chú nhìn lên trên ngọn một cây trầu thẳng tắp và cao vọi.

Chợt Do thấy phía sau có người bảo :

- Lạ quá nhỉ, cao thế kia, ai chèo lên được.

Do dật mình quay lại :

- Chết chữa, ông...

Ông Cả mỉm cười, vỗ vai Do :

- Anh chắc cũng không ngờ rằng đôi chân này luôn mấy năm quen qua rừng, leo đồi, nay vẫn còn những bước nhẹ nhàng, không một tiếng động, dù đi trên đường đá sỏi, - của thời xưa...

Dơ một bàn tay lên che bớt ánh nắng sớm, ông Cả tiếp :

- Chưa kể ngọn cây cao chót vót kia, chèo lên rất khó, nguyên một điều từ sáng sớm nay, cổng trại vẫn khóa chặt mà có người vào được, cũng đã là một sự kỳ !

Mà kỳ lạ thực, vì gài trên ngọn cây trầu, cả hai người rõ ràng trông thấy một bó hoa nhỏ màu tím, còn tươi nguyên, cũng buộc bằng một chiếc băng lụa màu tím. Ông Cả có vẻ nghĩ ngợi, đi quanh co trong vườn mấy bước, rồi bỗng hỏi Do :

- Sáng nay, anh dậy lúc mấy giờ ?

- Thừa ông, vào khoảng 4 giờ hơn một chút..

Nhưng bỗng Do sực nhớ :

- Ngày thường, tôi cứ đồng hồ đánh bốn rưỡi rồi mới dậy, nhưng hôm nay tôi nhớ đã sực thức vì nghe thấy tiếng con Latô và con Médor cắn ran...

Ông Cả dơ tay lên, bóp chán, rồi buồn nản nói rằng :

11 | Bóng Người Áo Tím

- Tinh thần tôi khéo mà hông mất rồi... Mọi khi có thể đâu, lần này mới hơi khó ở có vài hôm mà đã ngủ li bì, cả hai con chó cùng cắn mà tôi không biết gì cả.

Rồi ông hỏi lại :

- Nhưng ngay lúc ấy anh có để ý xem xét ngay chứ ?

Do cúi đầu :

- Tôi đã hơi cầu thả một chút vì lúc ấy đương ngái ngủ... Thấy chó sủa, tôi chỉ mở cửa sổ mà nhìn khắp vườn thôi...

- Anh không thấy gì lạ cả ư ?

Do lắc đầu :

- Thưa ông, không ! Sau thoáng trông thấy phía xa có mấy đứa trẻ con đi, tôi đoán chắc chúng đã tinh nghịch ném chó nhà, nên chó mới cắn như vậy !

Ông cả gật-gù :

- Để ta thử tìm xem thì biết ngay !

Rồi ông cùng Do đi vòng quanh khắp vườn, để ý xem xét trên mặt cỏ, trên đường sỏi, rất là cẩn thận. Sau đó, ông lại ra phía cổng, bảo Do đưa cho mình chiếc chìa

khóa, thử vặn đi, vặn lại mấy lần, rồi se sẽ lắc đầu. Sau cùng, ông ra khỏi vườn, đi vòng quanh mấy lượt, trong khi Do đi bên, lo lắng, đón đợi từng một nét thay đổi trên bộ mặt trầm-ngâm...

Bỗng ông chỉ tay xuống đất, bảo Do :

- Anh có thấy gì không ?

Do ngồi thụp xuống đất, theo tay chỗ của ông Cả, xem xét kỹ lưỡng bốn lốt tròn tròn nho nhỏ của một con gi, hãy còn in rõ trên mặt đất cát. Rồi Do lại rút chiếc kính hiển-vi ở trong túi ra, định soi kỹ lại, nhưng ông Cả đã mỉm cười, kéo Do đứng dậy mà bảo :

- Thôi bắt tất phải dùng những dụng cụ chuyên môn ấy làm gì, vô ích. Anh hãy theo ta ra quá phía này !

Thế là cả hai người cùng chậm chậm dò theo vết chân kia, cho tới một chỗ cách chừng 50 thước thì lạ thay, những vết chân lại chỉ còn ba, và cứ cách một quãng ngắn ngắn mới lại có một chỗ đủ bốn... Hai người đi tất cả chừng hơn 100 thước thì đành phải quay về vì ở đây, đất đã dẫn, không còn thấy dấu vết gì nữa.

Ông Cả bỗng hỏi :

- Anh nhận thấy những gì lạ ?

13 | Bóng Người Áo Tím

- Thưa ông, có những vết chân nhưng tôi không sao đoán ra được là vật gì, có lẽ là giống cây, hoẵng chăng ?

Ông Cả cười, lắc đầu :

- Cây, hoẵng gì mà lại có vết chân như thế ?

Do gặt đầu, tiếp :

- Vâng, tôi cũng ngờ lắm, vì tại sao đoạn sau, chúng ta chỉ thấy có ba vết chân thôi...

Ông Cả gật-gù, bảo :

- Phải nói rằng có từng quãng 3 vết chân, lại tới quãng ngắn 4 vết mới đúng... Nhưng anh còn quên một điều là tới quãng sau này, ngay gần vết chân vật, còn vết chân người nữa !

Do sức nhớ :

- Vâng, tôi cũng trông thấy nhưng không để ý, đó hình như là vết chân đi giày đế cao-su đúc !

Ông Cả gật đầu :

- Anh nói đúng. Tiếc thay, vết giày không được rõ lắm nên ta khó mà luận-lý biết thêm được gì nữa... có điều cứ như những vết chân kia, anh có thể biết được là

vật gì không ?

Thấy Do nghĩ ngợi, không trả lời được, ông Cả cười bảo :

- Thì anh hãy cứ tìm xem giống vật nào có thể... đi ba chân được hay... ba tay thì cũng thế !

Do vụt nghĩ ra :

- Thôi, đích là giống khỉ rồi, vì chỗ có vết chân giày cao-xu là chỗ khỉ có người dắt, người đi nhanh, kéo khỉ theo, con vật nhiều lúc phải bám một tay lên giữ giây sách chỉ chạy bằng... ba tay thôi !

Ông Cả gật đầu :

- Mà từ chỗ ta chỉ thấy có toàn bốn vết chân, lại không thấy vết giày nữa, tức là lúc người dắt đã tháo khỉ ra rồi, để mặc cho khỉ chạy đi còn mình thì đứng lại đợi !

Do vui-vẻ nói :

- Ông đã luận lý ra thế thì không còn điều gì bí-mật nữa; ta có thể đoán biết rằng người kia đã buộc sẵn bó hoa vào cổ khỉ, để cho nó vào trại ta, leo lên ngọn trầu và dắt bỏ hoa lên đấy ! Vì thế cho nên khi thấy chó cắn dữ, tôi nhìn xuống không thấy có người, và ngọn trầu cao thế cũng có kẻ trèo lên đến tận nơi được.

15 | Bóng Người Áo Tím

Hai người vừa nói chuyện vừa quay về... Đến trước cổng trại, ông Cả dừng bước, đứng ngắm nghía những bông hoa lả trên ngọn cây cao, rồi chau mày, lẩm bầm :

- Lạ thực !...

Do vừa ngạc nhiên, vừa kinh sợ, hỏi lại :

- Ông bảo gì cơ ?

Ông Cả hơi gắt :

- Thế anh không thấy rằng tự nhiên có kẻ công phu dắt bó hoa kia lên ngọn cây trong vườn ta, tất không phải cốt để tặng anh, hay tặng tôi, mà chính là vì có một cơ gì bí mật khác !

II - Một Đôi Gian Phi

Do nhận thấy ông Cả có vẻ nghĩ ngợi lắm nên Do cũng vô cùng lo lắng. Có lẽ Do cũng chẳng lạ gì, ông Cả vốn là người thận trọng, mọi việc đều làm có phương pháp quy củ, lại rất bình tĩnh trước mọi sự hiểm nguy, nay ông, phải để tâm suy xét tất chẳng phải là việc tầm thường.

Do thấy nhiều lúc ông Cả như ngồi đứng không yên, đôi khi ông lại đi vòng quanh ra vườn một lượt, tưởng chừng như sợ có tai nạn xảy đến bất thành linh. Do biết ông Cả một lòng săn sóc Hoàn hết sức, có lẽ một người cha yêu thương con rất mực cũng chỉ đến thế là cùng; ông phải lo lắng vì không chừng mà lính tính ông đã báo cho biết trước sẽ có một sự gì nguy hiểm cho Hoàn. Còn nếu chỉ nguy hiểm cho ông Cả, điều này - Do biết chắc chắn lắm, - thì ông đã coi thường rồi, chẳng bận tâm nhiều đến như vậy.

Nhưng tại sao mà trong bữa cơm, ông Cả tuy nhiều khi chú ý dò xét từng cử chỉ của Hoàn, ông vẫn không hề có nói qua tới những bông hoa lạ thấy ở trong vườn. Tuy nhiên, bộ mặt âu lo của ông Cả cũng đã làm cho Hoàn chú ý. Mỗi mỗi, Hoàn mới giám hỏi :

17 | Bóng Người Áo Tím

- Thưa anh, hình như anh trong người mệt hơn thì phải...

Ông cả nhìn Hoàn một cách tò mò :

- Ai bảo với Hoàn thế ?

- Dạ, thưa không, nhưng em xem anh ăn như không được ngon miệng, người trông cũng mỏi mệt... Anh lại không chịu bôi thuốc, hay là để chốc nữa em đi mời ông lang...

Ông Cả mỉm cười :

- Không, tôi chỉ mệt thường thôi, và hôm nay đã thấy dễ chịu...

Hoàn tiếp :

- Xin anh thận trọng và tĩnh dưỡng cho chóng khỏe... Sáng nay, em thấy anh đi nhiều quá, mà người mới mệt...

Ông Cả lắc đầu :

- Hoàn đừng lo, tôi không sao đâu, có điều độ này, tối tôi ngủ sớm hơn một chút, chắc chỉ vài hôm nữa là lại khỏe khoắn như thường ngay !

Rồi ông Cả nói lảng sang truyện khác, hỏi Hoàn về sự học hành, bàn về mấy cuốn truyện Pháp mà một hiệu sách ở Hanoi mới gửi lên... Buổi trưa, Do đón đến vào trong phòng ông Cả, thấy trái với lệ thường, ông không ngủ chỉ nằm lạng lẽ hút thuốc lá. Có lẽ ông đương mãi nghĩ ngợi điều gì, nên Do vào mà ông không biết, mãi tới khi Do khe khẽ hỏi :

- Thưa, ông không nghỉ trưa ?

Ông Cả dặt mình, - đây cũng lại là một điều lạ, - và sau khi nhận ra Do, ông cười, bảo :

- Không, nhưng có việc gì thế, anh ?

- Thưa ông, không, tôi đi qua, thấy cửa phòng hé mở, biết rằng ông chưa ngủ nên vào hỏi xem ông có cần sai bảo việc gì không ?

- Cảm ơn anh, tôi không cần gì hết. Anh cứ nghỉ ngơi một lát rồi thì đi xuống ấp Đôn-hạ thử hỏi lại xem đôi ngựa ấy người ta có ưng bán cho mình không ?

Do vâng lời, quay ra, nhưng ông Cả bỗng gọi lại, dặn thêm :

- À, còn việc sáng ngày hôm nay, anh nhớ đừng nói cho ai biết đấy nhé, cả Hoàn cũng vậy !

19 | Bóng Người Áo Tím

Buổi chiều, ông Cả chỉ bảo người nhà pha sữa uống, chứ không xuống ăn cơm. Hoàn vào thăm, ông bảo người đã thấy tỉnh táo, nhưng vì còn hơi đầy nên không muốn ăn đó thôi. Và ông dặn người nhà để ông nằm nghỉ yên, đừng có ai ra vào gì cả, nếu có cần sai bảo điều gì, ông sẽ có chuông gọi !

Trời đầu thu nhưng đã bắt đầu chóng tối. Kèm theo làn gió lạnh, thêm vào mấy hạt mưa bay, cái cảnh trại áp ở miền trung-du càng thêm buồn tẻ. Nằm một mình trong phòng, ông Cả chăm chú xem sách. Tuy vậy, tai ông hình như vẫn không hề bỏ sót một tiếng động nhỏ nào ở bên ngoài. Đôi khi, ông dừng đọc, sẽ liếc mắt nhìn ra phía ngoài cửa sổ, rồi sau đó, lại yên lặng nằm xem sách như trước.

Chuông đồng hồ đã đánh 7 giờ rưỡi. Bên ngoài như có tiếng dép bước nhè nhẹ. Ông Cả lắng tai nghe, rồi bỗng buông sách xuống, nhắm mắt lại, vờ ngủ. Tiếng dép đến trước cửa buồng thì dừng lại, và sau mấy phút thì quay đi.

Ông Cả nằm yên như vậy chừng năm phút rồi nhẹ nhàng trở dậy, mặc thêm áo ngoài, sỏ chân vào chiếc dép nhẹ. Ông đón-đến đến bên cửa nghe ngóng một lát, rồi dơ tay khóa cửa lại, sau đó bước ra phía cửa sổ.

Cánh cửa vừa hé mở, gió lạnh bên ngoài đã ào vào. Ông Cả hơi dùng mình nhưng mặc dầu, chỉ một phút sau, ông đã lanh lẹ nhảy ra khỏi cửa sổ, đứng cheo-leo trên bờ tường. Khép cánh cửa lại cẩn thận, ông đứng yên nghe ngóng một lát, rồi như khinh thường sự chóng mặt, và cả luật thăng bằng nữa, ông thoan-thoắt men bờ tường đi rất nhanh ra đến chỗ góc sân, tưởng chừng như những tay chuyên môn đi giầy thép trong rạp xiếc cũng có những bước chắc chắn như thế là cùng.

Chỗ ông Cả dừng bước có một chiếc ống máng xuất cho đến dưới đất. Nhờ đó, ông leo xuống rất dễ dàng, và mấy phút sau, ông đã vượt ve mây con chó, thấy động chạy lại, cho chúng khỏi sủa.

Trong nhà, hầu hết các cửa đều đóng kín. Ông Cả kéo cổ áo lên cho khỏi lạnh rồi nhẹ chân đi ra phía vườn cúc.

Những cụm hoa tốt quá, nhiều chỗ cao gần tới ngực, nên ông Cả đi xa chừng 10 thước thì dù ta để ý tìm tòi cũng không biết ông ở chỗ nào và đương bận làm gì ?

Làn gió chớm lạnh thoảng qua, đượm mùi hương cúc. Những giọt mưa thu gần tạnh hẳn, chỉ còn lất phất vài hạt nhẹ bay. Trong bầu không khí yên tĩnh, vọng đàng xa đưa lại tiếng ví von tình tứ của bọn gái sẩy chè...

Nhưng lạ chưa, rõ ràng ông Cả từ lúc này đã đi về phía đằng công vườn, mà sao bây giờ từ phía trong nhà lại có một bóng đen khác nhẹ bước đi ra. Cũng như ông Cả, bóng đen này cẩn thận đi không một tiếng động và cũng nghe ngóng tứ phía hình như có ý sợ hãi điều gì, hoặc chờ đợi một người nào.

Cái giả thuyết thứ hai này có lẽ đúng hơn vì chốc chốc, ta lại thấy bóng ấy giơ tay áo xem đồng hồ, rồi lại đi đi, lại lại.

Trong nhà chuông đồng hồ đã đánh 9 tiếng. Bỗng tự dưng xa vắng lại tiếng còi miệng, thối một điệu mới. Cái bóng đen như nhận ra hiệu, lập tức đảo bước đi về phía cửa vườn và một lúc sau cả hai đã sóng bước vào trong vườn. Họ đi sát cạnh nhau, nói với nhau những điều gì, khó mà ai hiểu biết được vì họ nói nhỏ lắm. Có lẽ chính ngay ông Cả cũng vậy, nên ta thấy ông chẳng biết nấp tự đâu, lò mò đón đến tiến sát gần dần dần vào họ, nhưng vẫn cố ý lẩn tránh sau những bụi cây để cho khỏi lộ hình-tích.

Nhưng bỗng một tiếng kêu rít, tiếng kêu rùng rợn dữa đêm khuya !

Tiếp đó là tiếng chó trong trại Cúc-Lâm đua nhau mà sủa ran, rầm rộ. Và cũng tiếp đó, chúng ta nghe thấy

tiếng ông Cả lâm bầm :

Cóc khô ! Cóc khô ! Mình quên khuấy mất con khi nhãi ranh rồi !

Thực vậy, nếu không có con vật tinh-khôn thính mũi thì có lẽ dù ông Cả lén đến gần hơn nữa, hai cái bóng kia còn đương mê mải chuyện trò cũng không biết được.

Nhưng bây giờ thì họ đã rật mình, hoảng hốt. Ta thoáng thấy một bóng đen vụt chạy ra phía cổng vườn. Ông Cả chẳng buồn đuổi nữa chỉ bấm chiếc đèn pin theo : ánh sáng trắng vệt dài, tuy đôi chỗ bị lấp cảnh lá, nhưng vẫn đủ cho ta nhận ra người bỏ chạy là một thiếu nữ mặc chiếc áo màu hồng gụ, tay còn dắt một con khi nhỏ lông vàng nhạt.

Ông chỉ kịp nhìn được thế đã phải vội vàng nhẩy trái sang bên cạnh. May mà ông nhanh chân chứ không thì đã phải trúng một ngọn gậy bằng trời giáng rồi. Ngọn gậy ấy đánh hụt xuống mặt đất mạnh đến nỗi những sỏi cát bắn toé lên tứ phía rào rào... Ông Cả chưa kịp nói gì thì ngọn gậy thứ hai đã đánh lia ngang, nhưng cũng như lần trước, ông lại tránh được và không chậm một phút nào, ông xông ngay vào sát cạnh bóng đen kia, rồi trong lúc người này thu được gậy về toan đâm ngọn thứ ba thì ông Cả đã dơ cạnh tay, phạt nhanh một chiếc vào cánh

23 | Bóng Người Áo Tím

tay kẻ địch làm cho hắn kêu ái và bỏ dờn chiếc gậy ra.

Ông Cả bật ngọn đèn bấm lên.

Ánh đèn chiếu rõ làm cho ta nhận thấy người đứng đấy chẳng phải là ai xa lạ, chính là Hoàn vậy.

Anh chàng có lẽ đương giận dữ lắm, mắt sáng quắc, mặt đỏ hồng... Những điều bộ ấy, khi nhận ra người đứng trước mặt mình chính là ông Cả, thì không còn nữa. Và trong chốc lát, ta chỉ còn thấy ở hắn một chàng trai-trẻ vừa sợ hãi vừa xấu hổ.

Hoàn kêu nho nhỏ :

- Chết chữa, anh !

Ông Cả điềm tĩnh, trả lời :

- Phải, chính tôi đây !

Nhưng chỉ trong một câu ngắn ngủi ấy, ta đã thấy bao hàm biết bao nhiêu là sự buồn rầu, oán giận. Hoàn chỉ biết cúi đầu...

Ông Cả như không muốn trông lâu cái bộ mặt «đáng ghét» ấy nữa, nên tắt đèn đi, rồi bảo Hoàn :

- Thôi, chúng ta hãy vào nhà đã !

Hoàn ngoan ngoãn nghe theo, nhưng khi hai người vừa bước tới hàng hiên, đã thấy Do ở trong cùm một chiếc can lớn bước ra :

- Kìa, ông, cậu Hoàn ?

Ông Cả mỉm cười, trả lời :

- Sao anh xuống chậm thế, lúc nghe tiếng chó sủa thì tôi xuống đây ngay, cả Hoàn nữa. Nhưng không có gì hết. Không biết con khỉ nhà ai đánh tuột xích, lần vào trong vườn mình, bọn chó thấy hơi lạ ra cắn nên con nhãi mới kêu rít lên thế

Và ông tiếp :

- Thôi, chúng ta về ngủ đi thôi !

Nghe ông Cả nói, nhất là thấy cái nhìn của ông, Do đã biết rằng mọi việc mình chỉ được phép hiểu đến thế. Và Do ngoan ngoãn trở về phòng riêng của mình.

Còn Hoàn, thì ông Cả bảo :

- Hoàn hãy theo về phòng tôi !

Hoàn cúi đầu, lặng lẽ đi theo, không giám nói một lời. Rồi cửa phòng đã đóng lại, đèn sáng đã bật lên, ông Cả mới khoanh tay, nghiêm nghị, nhìn thẳng vào mặt

25 | Bóng Người Áo Tím

Hoàn, dần từng tiếng mà bảo :

- Bây giờ tôi muốn biết tại sao, Hoàn lại sử sự như thế ?

Hoàn cúi đầu, lúng túng mãi, lâu lâu mới nho nhỏ nói:

- Thưa anh, em đã chót yêu Nhung...

Trước vẻ sợ sệt quá của Hoàn, ông Cả thành ra thương hại và buồn cười. Nhưng ông cố nghiêm nét mặt mà bảo :

- Không, tôi không hỏi Hoàn về điều ấy. Ai mà chẳng có phút yêu bông bột, nhất là đương tuổi của Hoàn...

Thấy ông Cả nói thế, anh chàng si tình như yên dạ, ngược mắt lên nhìn ông Cả như muốn cảm ơn, nhưng ông đã lắc đầu, mà tiếp :

- Tôi không muốn hỏi về điều ấy, nhưng tôi muốn hỏi anh mấy điều khác quan trọng hơn nhiều !

Hoàn lo lắng, sợ hãi quá, vì đã bao năm ở với ông Cả, Hoàn vẫn được ông thân-mến, coi như em ruột, hơn nữa, coi như con đẻ, đôi khi, ông gọi Hoàn bằng em, nhưng thường thì chỉ gọi tên chống chơn thôi. Nhưng lần này, ông đã lạnh lùng và nghiêm-nghị gọi Hoàn bằng «anh»

đề hỏi mấy điều vô cùng quan trọng !

Ông Cả lặng yên một lúc, rồi bằng một giọng thâm trầm ông nói :

- Trước hết, tôi muốn hỏi anh rằng tại sao khi anh yêu cô Nhung nào đó, anh không hề có nói cho tôi biết mà phải lén lút như vậy, hay là anh nghĩ tôi là một «người ngoài» không đáng, và cũng không cần phải nói cho biết... Nếu vậy thì có lẽ bây giờ anh nghĩ đã lớn rồi, không cần phải có tôi nữa thì để ngày mai tôi sẽ thu xếp đi nơi khác.

Hoàn dơ dóm nước mắt :

- Lậy anh, đừng nói thế ! Khi còn bé thì em chỉ biết anh hết lòng săn-sóc đến em, lúc lớn, nghe anh kể lại chuyện xưa, em mới hiểu thực anh đã dối với em như một người cha nuôi vậy ! Việc thâm-trộm yêu Nhung, chỉ là vì em sợ anh trách mắng, không dám nói ra !

Nghe Hoàn nói, ông Cả như cũng cảm động. Ông dịu bớt giọng, hỏi tiếp :

- Về điều ấy, tôi hãy biết thế, nhưng đến bây giờ tôi cũng chưa hiểu tại sao mà lúc thấy tiếng động, Hoàn dơ gậy đánh tôi chẳng khác một kẻ thù ?

27 | Bóng Người Áo Tím

Hoàn cúi đầu thưa :

- Xin anh hiểu cho em... Nguyên Marie không thiếu gì kẻ ước mong..

Ông Cả ngắt lời :

- Hoàn nói Marie là ai vậy ?

- Thưa anh, Nhung còn tên là Marie, hình như có làng Tây. Marie chẳng những xinh đẹp, tính tình lại tự nhiên và vô cùng vui vẻ, nên không thiếu gì kẻ say mê, nhưng nàng chỉ để ý đến một mình em... Thấy chúng em yêu nhau, rất nhiều kẻ ghen ghét, trong số đó có Trình...

Ông Cả hỏi :

- Trình nào, có phải là con trai ông châu Đình văn Lãng không ?

Hoàn gật đầu :

- Vâng, chính hắn. Trước hắn chơi với em cũng khá thân, sau giận cũng chỉ là vì ghen tức... Không muốn cho người ngoài biết, nhất là Trình, những cuộc gặp gỡ chuyện trò, Marie đã nghĩ ra một hiệu riêng...

Ông Cả ngắt lời :

- Ta đã hiểu bó hoa do con khỉ dắt lên trên ngọn cây trầu rồi. Hoàn đừng hỏi gì cả, hãy kể nốt chuyện đi !

Hoàn phải nén tò mò, nói tiếp :

- Chính vì thế mà khi nghe thấy có tiếng động, lại có ánh đèn loé ra, em yên chí ngay là Trình và con giận nổi lên, em cứ giơ gậy mà vụt bừa.

Ông Cả không thể nhịn cười được. Ông gật-gù nói :

- Phải, cứ yên chí thế thì có khi đánh chết oan người khác. May mà ta trước đây cũng có học đòi qua loa mấy thế đánh đỡ, chứ nếu không thì chẳng vỡ đầu cũng phải què cẳng vì Hoàn !...

III - Vụ Bắt Cóc Trên Đường Cổ Ngư

Tôi đương mải làm việc thì có tiếng người gõ cửa. Tôi vẫn cúi viết, miệng bảo : Cứ vào !

Viết xong câu, tôi ngẩng đầu lên thấy khách là một chàng trai trẻ chừng 16, 17 tuổi. Chàng lễ phép cúi chào tôi trong khi tôi ngạc nhiên, cố nhớ mà không nghĩ ra bộ mặt ngoan ngoãn, với đôi mắt tinh nhanh, cái miệng cười tươi kia, tôi đã từng gặp ở đâu rồi !

Nhưng chàng trẻ tuổi đã hỏi :

- Thưa ông, anh Cả tôi đã lại đây chưa ạ ?

Tôi lại càng ngạc nhiên hơn nữa, hỏi lại :

- Cậu hỏi ông Cả nào ?

Chàng trẻ tuổi đáp :

- Dạ, thưa là ông Kỳ-Phát... Tôi là Hoàn...

- Thôi, tôi đã nhớ ra ! Trời ôi ! Vậy ra đó là Hoàn, con của Cúc, người bạn tình... lý tưởng của Kỳ-Phát ! Thế mà tôi không nghĩ ra, bây giờ tôi nhìn lại mới càng thấy giống, từ cái nhìn đến cái cười của Hoàn thấy đều nhuốm cái vẻ êm dịu đáng yêu của Cúc khi xưa... Mấy

năm đã qua rồi ! Từ khi đến ơn Kỳ-Phát, Cúc đã hy-sinh lấy thân đỡ đạn cho người tình yêu và tôn-thờ trong tâm tưởng, thì anh chàng trinh thám trẻ tuổi của chúng ta đã theo đúng lời hứa với người quá-cố, coi Hoàn như con, trông-nom và giậy-dỗ trong cái ấp miền trung du kia, tưởng chừng như không còn nhớ đến cái đời hoạt-động khi xưa nữa ¹. Thỉnh thoảng Kỳ Phát và tôi cũng có thư từ cho nhau, nhưng Kỳ-Phát viết rất ngắn, không ngoài mấy câu hỏi thăm về công việc làm ăn và sức khoẻ, nên cận trạng của Kỳ-Phát ra sao, tôi không thể biết được !

Nhưng hôm nay đột nhiên Hoàn về đây, lại có Kỳ-Phát nữa, hẳn là có chuyện lạ ! Tôi lo lắng hỏi :

- Thế Kỳ-Phát đâu ? Có việc gì nguy-hiểm không ?...

Hoàn mỉm cười, cúi đầu nói :

- Thừa ông không, anh Cả lúc xuống ga, bảo tôi cứ đến đây trước, vì anh còn phải trông cho phu-xe xếp va-ly... Thằng xe của tôi lại đi nhầm lối nên tôi cứ tưởng anh Cả đã đến đây rồi !

Hoàn vừa nói tới đây thì có tiếng xe đỗ ngoài cửa, với tiếng càu nhàu mắng phu xe :

1 Xem cuốn Kỳ-Phát giết người.

31 | Bóng Người Áo Tím

- Cóc khô, anh đi lạc đường, xa là tự anh, anh lại còn muốn vùi-vĩnh cái gì ! Ấy là may mà tôi tìm ngay được, chứ nếu không, tôi đi trình bóp thì liệu lúc anh bị bắt có chối được cái tội định kéo va-ly của tôi để chiếm hay không ?

Nghe rõ tiếng Kỳ-Phát, tôi vội vàng ra mở cửa. Hoàn cũng chạy ra sách đỡ valy vào. Phát bắt tay tôi mà bảo :

- Gặp thẳng xe ngó ngẩn quá, đã không thuộc đường lại cứ kéo va ly chạy trước, làm cho tôi đi tìm hết cả hơi!

Rồi nhìn tôi, Kỳ Phát cả cười tiếp :

- Sao anh nhìn tôi tò mò như nhìn con vật lạ thế ? Tôi thay đổi đi nhiều lắm phải không ?

Tôi gật đầu, thú thật :

- Trông anh da trắng trẻo hơn trước, hơi đẩy ra một chút nữa, cách ăn-mặc thì đứng đắn hơn...

Kỳ-Phát vỗ mạnh vào vai tôi mà ngắt lời :

- Anh cũng khéo nói lắm, nhưng tôi biết tôi lắm chứ! Chính thực ý anh muốn nói tôi độ này xanh, yếu hơn trước, béo bệu, đó chỉ là vì ít hoạt động, ăn xong, rồi nằm... Còn quần áo thì lôi thôi quá, diện cái lối «phú-

quê»...

Tôi cũng cười, bảo :

- Nhưng về tinh thần thì không thấy khác gì cả, vui, trẻ như thường !

Kỳ-Phát cười ngất :

- Thôi, tôi cảm ơn anh ! Nhưng dù anh khéo nói đến thế nào, chúng ta cứ trông thấy Hoàn nhón lên bằng kia rồi, cũng đủ biết rằng chúng ta phải có thay đổi !

Vừa cởi bỏ áo ngoài, Kỳ Phát vừa đổi giọng, hỏi tôi rằng :

- À, mà anh có biết tôi bỗng dung về Hanoi, mà định ở lại nhiều ngày là vì có chuyện gì không ?

Tôi lắc đầu. Kỳ Phát khoanh tay lại, ưỡn ngực ra, rồi trịnh trọng bảo :

- Thế thì tôi cần phải giới thiệu để anh biết rằng ông Cả hôm nay về Hanoi là cốt để dò xét hỏi vợ cho cậu Hoàn !

Liếc nhìn Hoàn, Kỳ-Phát chép miệng tiếp :

33 | Bóng Người Áo Tím

- Đó, anh đã thấy cái chỗ chúng ta đã già rồi hay chưa?

Rồi Kỳ-Phát vui-vẻ kể lại cho tôi nghe câu chuyện rắc-rối làm sao mà Phát lại khám-phá được ra cái tình duyên thâm kín giữa Hoàn và Nhung... Trong khi Kỳ-Phát kể chuyện, Hoàn chỉ thẹn-thò cúi mặt, và tôi lại càng thấy Hoàn có nhiều chỗ giống Cúc vô cùng... Kỳ Phát nói tiếp :

- Theo lời Hoàn nói thì Nhung, hay Marie Nhung thì cũng thế, là con một nhà đại thương ở tỉnh này, nhưng bây giờ nghỉ không doanh nghiệp nữa. Người ta vẫn lấy cái tên cũ ngày xưa mà gọi ông ta là ký Hồng, vì trước ông xuất thân là thư ký cho một nhà thầu khoán...

Tôi gật đầu :

- Ông ký Hồng ở dốc Hàng kèn thì tôi có biết tiếng, ông ấy góa vợ, có người con trai trước đã đi đâu mất tích, nhà giàu lắm, nhưng...

Thấy Hoàn đang chăm chú nghe tôi không nói nữa, một lát mới tiếp :

- Nhưng ông ấy vẫn chịu ở vậy một mình, nuôi người con gái chứ không lấy vợ khác nữa !

Kỳ Phát có vẻ suy nghĩ, một lát mới nói :

- Tôi định về đây sẽ dò xét gia thế nhà ông Ký, và nhất là tính nết của người con gái, vì anh cũng chẳng lạ gì đương tuổi trẻ như Hoàn, khi bị trúng «tiếng sét của Ái-tình» thì mê muội không biết gì nữa !

Quay lại phía Hoàn, Kỳ Phát bảo :

- Chắc Nhung đã biết Hoàn và tôi về dưới này rồi chứ?

Hoàn gật đầu :

- Vâng, em đã gửi thư cho Nhung biết ngay từ lúc anh bảo em sửa soạn mọi việc giao cho anh Do ở nhà trông coi !

Kỳ-Phát nghĩ ngợi, rồi bảo !

- Nếu thế thì Hoàn sẽ lại nhà Nhung bây giờ, tôi xem chừng nhà ấy cũng cho con gái giao thiệp tự do không cấm đoán lắm, - Hoàn sẽ cho Nhung biết rằng chúng ta đã về và hỏi xem nếu tiện thì để tôi đến chơi nói chuyện với ông Ký.

Ngừng lại một lát, Kỳ Phát tiếp :

35 | Bóng Người Áo Tím

- Thì mình cứ hãy lấy tư cách là bạn của ông Cả Lâm, anh họ của ông ký Hồng, ở trên Đoàn Hùng mà lại chơi, cũng không sao cơ mà !... Rồi sau này, xét xem Nhung là người khá thì mình muốn ngỏ nhời lúc nào chẳng được !

Hoàn vâng lời, ra đi. Kỳ-Phát bỗng hỏi tôi :

- Thế nào, anh bảo thế nào ?

Tôi hỏi lại :

- Anh hỏi cái gì, tôi không hiểu !

- Tôi muốn hỏi câu anh định nói về ký Hồng lúc nãy mà sau ngại có Hoàn anh không muốn nói là câu gì ?

- À, tôi lúc ấy định nói : nhưng người ngoài họ chê rằng ông ấy ác lắm. Xong ta phải công bình mới được, có nhiều người rõ ràng vì lương thiện, chăm chỉ mà làm nên giàu cũng bị mang tiếng chẳng tàn ác chẳng nên giàu !

Kỳ-Phát gật-gù :

Ta hãy cứ biết dư luận bên ngoài nói thế, đằng nào tôi cũng phải lại cho gặp mặt và lúc đó thì mới có thể biết tường tận được !

Nhưng cái ý định này của Kỳ-Phát không thực hành được vì sau khi Hoàn về, có nói cho chúng tôi biết ông Ký Hồng hiện thời đương ở chơi tại nhà một người bạn ở Haiphong, có lẽ chừng ít ngày nữa mới lên.

Trong khi ấy, Kỳ-Phát vẫn tìm cách dò hỏi về nhà của ông Ký-Hồng. Hình như cuộc điều tra này không làm cho Kỳ-Phát hài lòng lắm, nên tôi xem chừng Phát có vẻ suy nghĩ và hơi buồn. Đã có lần Kỳ-Phát bảo tôi :

- Không chừng mà việc Nhung và Hoàn không thể thành được mất !

Và Kỳ-Phát không nói thêm gì nữa, nhưng tôi để ý thấy Phát không nóng nảy gặp ông Ký-Hồng lắm nữa, tôi đoán chừng chắc Phát chỉ sợ một khi gặp những điều dò xét được kia thấy đúng chắc, và lúc ấy thực khó mà nói cho Hoàn gác bỏ tình yêu kia đi !

Nhưng một sự bất ngờ đã xảy ra làm cho Kỳ-Phát không còn thể nào chù trừ được nữa !

Đêm rằm tháng tám ! Thành phố Hanoi rộn rịp tung bừng với những ánh đèn giấy và tiếng trống sư tử. Thấy Kỳ Phát đã đi dự tiệc trông trăng với những người bạn thiết, Hoàn cũng sắm sửa đúng hẹn với Nhung đi chơi thuyền trên Hồ Tây.

Một con thuyền, hai trái tim, với một vầng trăng !

Nhung và Hoàn đã nói chuyện với nhau những gì, chắc không một ai được biết. Nhưng dù họ không nói một câu nào hết thì những cái nhìn âu yếm, những cái cười đắm say, cũng thừa đủ thay cho những lời đối với người ngoài thì vô-nghĩa nhưng đối với họ thì đậm đà, tha thiết biết bao !

Và mãi quá 12 giờ, có lời Nhung dục, Hoàn mới chịu ghé thuyền vào bờ. Trên đê Cổ Ngư lúc này đã không còn đông như trước nữa. Mà những tiếng trống sư tử cũng đã thưa dần. Riêng có chị Hằng trên cao là vẫn tròn và sáng tỏ.

Hai người đi cạnh nhau, chậm chậm, chốc lát đến trước cửa đền Quan-Thánh ! Nhung nhìn lại phía sau như muốn tìm tòi cái gì. Hoàn hỏi :

- Em muốn gọi xe về chăng ?

Nhung lắc đầu :

- Không, đi bộ về thích hơn, Em nhìn lại vì thấy thoáng hình như có kẻ theo sau chúng ta...

Hai người đã đi quá đến góc phố đằng kia, bỗng có chiếc xe hơi ở đằng sau chậm chậm rẽ sát vào ngay

cạnh. Hoàn vội vàng kéo tay Nhung tránh vào mà bảo :

- Kìa, xe ô-tô !

Nhung chiếc xe đã đỗ lại, tuy máy chưa tắt. Rồi một đầu người đeo kính đen thò ra khỏi cửa xe, khẽ gọi :

- Cô Nhung !

Nhung hỏi :

- Ai đấy ?

Vừa hỏi, Nhung vừa tiến đến sát cạnh chỗ người đeo kính thì lạ chưa, người này đã dơ hai tay, nắm lấy Nhung và kéo tuột vào trong xe. Hoàn chỉ đi cách chừng ba bước còn kịp nghe thấy tiếng Nhung kêu :

- Anh Hoàn cứu em với !

Mấy tiếng sau cùng này, Nhung kêu không rõ, có lẽ đã bị kẻ kia bịt lấy miệng rồi ! Hoàn hoảng hốt chạy lên, nhưng vừa tới nơi, người trong xe đã co căng đạp cho Hoàn một cái ngã quay.

Cửa xe đã đóng lại đánh sầm ! Và chiếc xe cũng vụt chạy đi, nhanh hết sức ! Hoàn đã lớp ngóp bò giậy, hốt hoảng chạy theo xe mấy bước nhưng một phút sau, chiếc xe bí mật đã rẽ ở đầu đường..

39 | Bóng Người Áo Tím

Hoàn sức nhớ lại lời Kỳ-Phát : «Dù việc cấp bách đến thế nào cũng chớ có luống cuống !» Hoàn cố trấn tĩnh lại được, nghĩ ngay nên làm việc gì trước nhất bây giờ? Chợt nhớ đầu phố Quan-Thánh có một bốp cảnh sát, Hoàn không chậm chạp một phút, chạy đến và trình vụ bắt cóc vừa xong...

Lập tức những hồi chuông điện thoại reo vang. Tin xảy ra vụ bắt cóc trên đường Cổ ngư đã từ bốp phụ Quan Thánh chuyển tới bốp Chính, rồi lại từ bốp chính sang ty Mật thám, qua các bốp phụ khắp phố, lan tới cả sở liên phóng khắp các tỉnh lân cận trong một khoảng khắc không tới 15 phút đồng-hồ.

Nhưng chỉ mười phút cũng đã đủ cho bọn gian bắt cóc Nhung thi hành kế-hoạch của chúng, đã tính toán và định liệu chu đáo từ trước rồi, nên dù các nhà chuyên trách đã hành động một cách nhanh chóng và có phương pháp như vậy cũng vẫn không tìm được tăm-tích bọn chúng đâu cả.

IV - Hai Vạn Rưởi Bạc Trong 24 Tiếng Đồng-Hồ

Hoàn vừa như khóc mếu, vừa kể vụ xảy ra cho Kỳ-Phát và tôi biết. Nhưng lúc chúng tôi dự tiệc Trung thu về thì đã khuya lắm rồi. Chuông đồng-hồ đã đánh một giờ từ lúc chúng tôi đứng giậy ra về !

Kỳ Phát bữa nay hơi choáng váng say, đó chỉ là vì chàng đã vui chén trong một buổi rất ít khi hợp mặt đủ bạn bè thân cũ như vậy. Nghe Hoàn thuật lại, Kỳ-Phát cau mày xuy nghĩ, rồi bỗng đứng giậy, đổ một thau nước lạnh đầy rửa mặt. Chàng lại ăn hết một quả chanh cho tỉnh rượu, rồi ung dung ngồi lại bàn, bảo Hoàn rằng:

- Hoàn hãy kể cho tôi nghe những việc vừa xảy ra một lượt nữa xem nào !

Ngoan-ngoãn, Hoàn theo lời, thuật lại rành-rọt, Hoàn thuật đến đâu thì Kỳ-Phát lại lấy sổ tay ghi chép đến đấy. Kỳ-Phát có một dấu hiệu để ghi riêng những điều cần nhớ, người ngoài không thể đọc được, nhưng chàng xem quen, có thể đọc trơn như một tay chuyên môn đọc những dấu lồi tốc ký vậy !

Kỳ-Phát nghe xong, gật gù, nhưng không nói gì, một lát sau, mới lấy danh thiếp viết mấy chữ, bỏ phong bì,

41 | Bóng Người Áo Tím

đưa cho Hoàn và dặn :

- Ngay bây giờ, em hãy lại địa chỉ này, đưa cho Trúc-Tâm. Nếu thấy người nhà nói đi vắng, thì em lại vào ngay sở mật thám mà tìm hẩn, nếu không thấy nữa thì đi tìm thêm ở mấy địa chỉ mà anh đã ghi vào phía sau phong-bì, nói tóm lại, em phải làm thế nào mà nội đêm nay đưa thiếp này cho Trúc Tâm mới được !

Hoàn trước khi đi, còn hỏi lại :

- Sau đó thì em phải làm gì nữa ?

Kỳ-Phát mỉm cười :

- Sau đó thì em «phải» về ngay nhà mà đi ngủ. Những vụ như thế này không phải rằng cứ thức suốt đêm, nghĩ-ngợi vẩn-vơ, hay đi lang thang ngoài phố mà có thể tìm tra ra được. Càng những lúc bối rối, lại cần phải ngủ cho đủ giấc, người có khỏe-khoắn thì tinh thần mới sáng-suốt được.

Hoàn đi rồi, Kỳ-Phát cười mà bảo tôi rằng :

- Tôi dặn thì dặn mà thôi, chứ tôi đồ thằng bé đêm nay có chợp mắt được !

Tôi gật đầu, rồi hỏi :

- Anh tìm Trúc Tâm làm gì ?

Kỳ-Phát ngạc nhiên :

- Anh đã quên không còn nhớ Trúc-Tâm là ai hay sao?

Tôi cười :

- Tôi còn lạ gì Trúc Tâm là một viên thanh tra mật-thám có tài, nhưng rất phục anh, và lúc nào cũng sẵn sàng giúp chúng ta trong mọi công việc. Tôi hỏi là hỏi anh trong thiếp viết gì cho Trúc-Tâm, hay là anh đã tìm ra thủ phạm rồi, mà cần nhờ đến Trúc Tâm để bắt ?

Kỳ Phát cười :

- Khoan, khoan, sao anh nóng nảy thế ! Tôi chỉ là người, không phải là thần thánh. Trong thiếp kia, tôi chỉ viết dặn Trúc-Tâm hễ có thấy có manh mối gì thêm về vụ bắt cóc này thì bất cứ giờ phút nào cũng lập tức báo cho tôi biết ngay, nhưng tôi cố ý làm ra quan trọng thế, cốt cho Hoàn thấy tôi đã bắt đầu hành động, hấn yên chí khỏi cuống cuống lên, và có thể thì tôi mới có thời giờ mà nghĩ ngợi được.

Tôi hỏi :

43 | Bóng Người Áo Tím

- Riêng ý anh thì đã có giả thuyết gì chưa ?

Kỳ Phát lúc đầu :

- Chưa, vì hiện trong tay chúng ta chưa hề có manh mối nào cả, mặc dầu cứ theo nguyên câu chuyện của Hoàn kẻ, tôi cũng đã chú ý đến mấy điều...

Tôi nóng nảy :

- Anh để ý đến những điều gì ?

Kỳ Phát cười :

- Ấy, anh là người ngoài cuộc mà còn nóng nảy như thế thì cũng không nên trách Hoàn ! Anh muốn biết hiện thời tôi để ý đến điều gì ấy ư ?

Chỉ tay về phía chiếc bàn đêm để cạnh giường, Kỳ-Phát tiếp :

- Tôi đương để ý đến đồng hồ đã quá 2 giờ đêm rồi, và nếu ta không ngủ đi bây giờ thì mai không làm được việc gì hết ?

Tôi lắc đầu :

- Tôi thì trái lại, chưa thấy buồn ngủ gì cả, một phần cũng phải bối rối không ngờ bữa thành phố Hanoi lại có

sảy ra vụ bắt cóc lỗi Mỹ như thế bao giờ ?

Kỳ-Phát hơi bĩu môi, rồi nhảy lên trên giường, đắp một chiếc chăn đơn qua ngực, rồi bảo tôi rằng :

- Anh chưa buồn ngủ thì càng hay. Vậy anh hãy đợi Hoàn về, bảo hấn rằng tôi dặn hãy đi ngủ đi, và cả anh thì cũng thế !

Dứt lời, Kỳ-Phát quay mặt vào phía tường, không nói thêm một tiếng gì nữa.

* * *

Non ba giờ đêm, Hoàn mới về, sau khi đã cố tìm khắp chỗ để đưa cho Trúc-Tâm bức thư của Kỳ-Phát. Thấy tôi còn thức mà Kỳ-Phát đã ngáy o-o, Hoàn có vẻ như không ưng ý, nhưng tôi bảo Hoàn rằng :

- Hoàn không phải lo-ngại. Tôi đã từng dự vào nhiều cuộc tra xét của Phát, thường anh ấy vẫn có những cử chỉ kỳ khôi, xong ta cứ tin rằng hễ vụ nào có anh mở cuộc điều tra thì bao giờ cũng có kết quả mỹ mãn.

Và tôi khuyên Hoàn nên đi nghỉ, vì đã ba giờ đêm rồi, muốn làm việc gì cũng không được nữa, thà ngủ lấy sức còn hơn !

45 | Bóng Người Áo Tím

Hoàn đành cũng phải nghe theo lời, nhưng nằm bên, tôi thấy Hoàn trần-trọc luôn-luôn, biết rằng anh chàng cần phải cố gắng lắm mới ngủ yên giấc được.

Sáng hôm sau, lúc tôi thức dậy thì đã hơn bảy giờ, đáng lẽ còn nằm ngủ lại giấc nữa, xong nhìn quanh thấy cả Kỳ Phát lẫn Hoàn cũng đều vắng bóng, tôi mới vội vàng đi rửa mặt. Ra đến bàn viết, đã thấy có hai mảnh giấy để lại, một của Kỳ-Phát, một của Hoàn. Giấy của Kỳ Phát có viết : «Trúc Tâm cho người lại tìm tôi phải đi ngay, bữa cơm sáng đừng chờ !» Cạnh tên ký Kỳ-Phát có ghi thêm : «Bốn giờ rưỡi».

Giấy của Hoàn viết : «6 giờ, em dậy đã thấy anh Cả đi rồi. Em cũng đi nghe ngóng tin-tức. Anh đợi em 11 giờ, và cho em đi ăn cơm với !»

Tôi ngồi xuống bàn, định làm việc, nhưng trí óc vẫn-
vơ quá, không sao mà viết được một giòng nào. Người lại buồn ngủ quá, hai mắt cứ nặng trĩu, nên tôi đành lại phải lên giường đi ngủ vậy...

... Cho đến lúc Kỳ-Phát lay tôi và gọi rầm rĩ :

- Định ngủ lấy chết đấy à, còi 10 giờ từ lúc nãy kia đấy !

Tôi vuôn-vai, ngáp dài... Kỳ-Phát cười bảo :

- Chẳng cứ nói đêm qua chưa buồn ngủ, nữa thôi !
Người ta có cái lạ lắm là lúc chưa cần cố gắng làm việc
thì cứ phí-sức vô-ích, đến lúc cần phải làm thì lại cứ
vuôn vai, vói ngáp !

Tôi không cãi lại, dậy rửa mặt, uống nước. Người đã
thấy tỉnh tỉnh, tôi mới hỏi Kỳ-Phát :

- Buổi sáng nay, anh hẳn đi được công việc lắm !
Trúc-Tâm mờ sáng đã gọi anh có việc gì đây ?

Kỳ-Phát cởi bỏ áo ngoài, rồi thông thả bảo :

- Kể ra thì việc cũng không có gì là quan hệ lắm. Trúc-
Tâm báo cho tôi biết nhà chuyên trách đã tìm thấy chiếc
ô tô của bọn gian. Lẽ tất nhiên, bọn gian thì đã tẩu-thoát
mất rồi. Chiếc xe ấy thấy để ngay sát hè đường, quá chỗ
cổng sau vào vườn bách thú chừng 60 thước !

Tôi nói :

- Các nhà chuyên-trách tất đã tìm ra chủ chiếc xe ấy
và như thế là đã có đường tìm đến bọn hung-phạm !

Kỳ-Phát bĩu môi, cười nhạt :

- Nghe anh nói thì dễ dàng lắm, nhưng bọn gian đâu
có ngây thơ như anh tưởng. Phải, nhà chuyên-trách đã
tìm ra chủ chiếc xe ấy một cách dễ dàng, đó là trạng-sur

47 | Bóng Người Áo Tím

Hồng, nhà ở con đường 452... Nhưng chính trạng-sư đã trình các nhà chuyên trách rằng vào khoảng 8 giờ tối, trạng sư đã bị quân gian lấy mất chiếc ô-tô khi vào một nhà ở phố Carreau. Thì ra bọn gian lấy cắp ô-tô đã chủ ý dùng vào việc bắt cóc Nhung, sau khi chúng đã không oan kẻ lại số xe.

Tôi thất vọng :

- Nếu thế thì việc tìm ra chiếc xe không giúp chúng ta được gì thực ! Chỉ làm hại anh bị mất giấc ngủ buổi sáng !

Kỳ-Phát lắc đầu :

- Nhưng tôi không tiếc vì đã tìm ra được tờ giấy này !

Kỳ-Phát gọi là tờ giấy thì không đúng vì chàng chỉ đưa ra một «mẫu giấy» màu tím nhạt, chẳng biết xé ở đâu ra, trên chỉ có bốn chữ đánh bằng máy, giòng thứ nhất, chữ «chú», giòng thứ nhì, hai chữ «đúng 12», giòng thứ ba một chữ «tiền»...

Tôi lẩm bầm :

- Nếu tìm ra được nhiều mảnh sé nhỏ của một bức thư... ta cứ ví dụ đây là một bức thư, thì còn có hy vọng chấp lại để đọc, đấng này có một mẫu giấy không hơn 4

chữ, thì còn dùng làm việc gì được !

Kỳ Phát lắc đầu :

- Không, trong những khi chúng ta đương thiếu manh mối thì dù một điểm rất nhỏ cũng quý vô cùng.

Và sau một lúc như xuy nghĩ, bỗng tôi thấy Kỳ Phát lẩm bẩm như tự trả lời mình :

- Thôi, đúng rồi, vì thế nên trong xe không có mùi gì lạ cả !...

Tôi ngạc nhiên, hỏi :

- Anh đã luận lý ra điều gì rồi chẳng ?

Kỳ Phát chưa kịp trả lời thì ngoài cửa có tiếng gõ. Kỳ-Phát cười mà bảo tôi :

- Thực là vừa gặp dịp đương lúc tôi không muốn trả lời anh ! Thôi, anh hãy ra mở cửa cho Hoàn vào !

Tôi hỏi lại :

- Sao anh biết là Hoàn ?

Kỳ-Phát cười ngất, vỗ vào vai tôi :

49 | Bóng Người Áo Tím

Thôi, anh này đâm ra lẩn thần rồi ! Một người chuyên môn trinh thám như tôi mà nghe tiếng giầy của một người ở cùng mình hàng 7, 8 năm giờ không nhận ra được thì thà chết đi cho xong !

Một lát sau, Hoàn bước vào, vẻ mặt bơ phờ, cứ nhìn cũng biết anh chàng si tình ấy đã phải xuy nghĩ nhiều lắm ! Chàng thấy Kỳ-Phát lập tức hỏi ngay :

- Thế nào, anh Cả đã tìm ra manh mối gì chưa ?

Kỳ-Phát vẫn chú ý nhận-xét Hoàn, lắc đầu :

- Không có gì quan trọng cả, Trúc Tâm mới thấy chiếc ô-tô của quân gian bỏ lại, nhưng đó là chiếc xe chúng đã lấy cắp của trạng sư Hồng !

Tôi để ý đến chỗ Phát không nói tới mẫu giấy màu tím và cũng không hỏi xem Hoàn có tin tức gì không. Chắc điều thứ hai này Hoàn cũng để ý thấy nên chàng đã toan nói gì, sau lặng lẽ bước tới bàn rửa mặt!

Kỳ Phát nhìn theo, mỉm cười, đợi cho Hoàn rửa mặt xong đâu đấy rồi, mới đột nhiên hỏi rằng :

- Việc của em xuy tính mãi mà cũng không tìm được cách nào để giải quyết cho xong có phải không ?

Thực khó mà tả nổi ngạc nhiên và sợ hãi của Hoàn trong lúc này. Anh chàng ngơ ngác hỏi lại Kỳ-Phát rằng:

- Thế nào anh Cả cũng đã biết chuyện hai vạn rưỡi bạc rồi ư ? Thế mà anh không nói gì cả ?

Kỳ-Phát kéo Hoàn lại gần mình, sóc lại cho chiếc cổ áo, - những cử chỉ săn sóc thân mến của một người cha, - dịu dàng bảo Hoàn rằng :

- Câu ấy, đáng lẽ để anh trách em thì mới đúng ! Vì anh nào có biết chuyện vạn bạc, nghìn bạc nào đâu !

Tôi ngạc nhiên, hỏi :

- Thế sao anh vừa nói câu kia ?

Kỳ-Phát cười, trả lời :

- Thì câu ấy cũng chỉ là một câu nói dựa theo lời các thầy tướng số, nghĩa là nói một câu có rất nhiều nghĩa, nhưng không rõ ràng, để bất cứ trường hợp nào cũng đúng được.

Và quay lại phía Hoàn, Phát tiếp :

- Nào, bây giờ thì em kể cho anh nghe việc mấy vạn bạc đi !

Hoàn không nói gì, chỉ rút trong túi ra, đưa cho Kỳ Phát một mảnh giấy trên viết bằng chữ mực đen, nhưng viết toàn lối chữ in, có lẽ để đề phòng các nhà chuyên trách so tự dạng... Trong giấy chỉ có viết vắn tắt mấy dòng : «Hỡi người thân yêu nhất của cô Nhung, nếu người muốn cho Nhung khỏi phải chết một cách rất là khổ sở, nhục nhã thì nội trong 24 giờ, phải đưa ngay lên trên đê Cổ Ngư, 2 vạn rưỡi bạc, chôn dấu xuống dưới gốc cây soan tây thứ 8, hàng bên phải, kể từ đầu tường đền Quan thánh trở đi ! Nếu không y hện hoặc mưu mô với nhà chuyên trách thì đừng mong gặp mặt Nhung nữa !»

Tôi sau khi đọc xong câu đe dọa cuối cùng tỏ vẻ nghi-ngờ nói :

- Nhung có chắc bọn này đã bắt cóc Nhung không ?

Hoàn gật đầu, trả lời :

- Chắc lắm, vì bọn gian có kèm theo cả một bức thư của Nhung !

Vừa nói, Hoàn vừa mở ví lấy ra một mảnh giấy trắng, viết bằng bút chì :

- Hoàn thân yêu của em,

«Lúc này, Nhung biết Hoàn hẳn đang lo lắng lắm. Nhung mình đã bị mắc tay chúng rồi, còn làm sao được nữa. Hoàn hẳn đã đọc bức thư đòi 2 vạn rưỡi bạc kia, vậy Hoàn hãy cố nằn nì với ba Nhung để ông cụ cho tiền chuộc Nhung về, không có thì Nhung chết mất. Hiện thời, chúng rớt Nhung riêng một gian phòng, đôi đũa cơm nước tử-tế, nhưng trông chúng đều hung ác lắm, chỉ sợ mình mà không nghe theo lời chúng thì những cách hành động của chúng hẳn phải vô cùng độc ác già man ! Thôi, Nhung không được phép viết nhiều, một chữ ký tên của người vợ chưa cưới của Hoàn là đủ.

NHUNG

V - Một Người Cha Sắt Đá

Kỳ-Phát đọc cả hai bức thư nhiều lần, rồi lặng lẽ không nói gì cả... Tôi hỏi :

- Bây giờ anh định thế nào ?

Kỳ-Phát lạnh lẽo trả lời :

- Theo ý tôi thì thiết tưởng cứ như lệ thường giao những thư này cho các nhà chuyên trách đã ! Nhưng tôi còn muốn biết ý Hoàn !

Hoàn có vẻ xuy-nghĩ, một lát nói :

- Thừa anh, như ý em thì thiết tưởng không nên trình bức thư này cho các nhà chuyên trách, vì Nhung sẽ bị nguy mất !

Kỳ-Phát mỉm cười mà bảo :

- Cái đó là tùy Hoàn, riêng phần anh thì chỉ biết cố sức tìm ra Nhung mà thôi ! Nhưng ngay bây giờ, anh cần phải nói cho em biết rằng vụ này chẳng giống như mọi vụ bắt cóc thường...

Rồi Kỳ-Phát quay bảo tôi :

- Chúng ta mãi nói chuyện mãi, quên cả đi ăn cơm

rồi, vậy thì bây giờ chúng ta hãy đi ăn cho chắc bụng
đã, sau tính toán gì hãy hay !

Nhưng bữa cơm sáng nay, Hoàn cố mãi cũng chỉ ăn
được mỗi một bát. Nhiều lúc anh chàng nhìn Kỳ-Phát
như muốn hỏi điều gì, nhưng sau lại thôi !

Ăn xong, Hoàn ngần ngại một lát, sau bảo Kỳ-Phát :

- Thừa anh, cho phép em đi đàng này một lát !

Kỳ-Phát nhìn Hoàn, rồi mỉm cười, mà hỏi :

- Em đi mua vé số phải không ?

Thấy Hoàn ngờ-ngác không hiểu, Kỳ-Phát tiếp :

- Mua vé số để đợi được mấy vạn bạc chuộc Nhung
chứ gì !

Rồi nghiêm sắc mặt, Kỳ-Phát tiếp :

- Anh nói đùa thế mà thôi, em cứ đi cho được việc.
Còn về phần anh thì em cứ yên tâm, anh vẫn đang
tìm-tòi để biết rõ tung-tích của Nhung...

Hoàn đi rồi, Kỳ-Phát nhìn tôi mà bảo :

- Hử anh chàng «oán» tôi lắm đây !

Tôi gật đầu :

- Mà oán là phải vì tôi xem như anh không để ý gì đến chuyện Nhung bị bắt cóc, anh coi thường như một trò đùa vậy !

Kỳ-Phát nhìn tôi, nở một nụ cười bí mật, rồi bảo :

- Anh nói đúng, thực là một trò đùa !

Và để tránh những câu hỏi tò-mò của tôi, Kỳ-Phát tiếp :

- Nhưng hiện thời bây giờ, anh có biết Hoàn đi đâu không ?

- Tất là phải đi tìm Nhung !

Kỳ-Phát lắc đầu :

- Không, hấn đi tìm... hai vạn rưỡi bạc ! Nhưng đào ở đâu ra bây giờ ? Tất phải năn-nì với ông Ký-Hồng mà xin số tiền ấy. Tôi rất mừng nhân dịp này mà biết rõ được ông Ký có phải là người không có lương tâm như thiên hạ nói hay không ?

Kỳ Phát đoán đúng ! Quả nhiên, Hoàn muốn «đào» ra được hai vạn rưỡi bạc trong 24 tiếng đồng hồ chỉ còn có cách năn nì với ông Ký-Hồng mà thôi. Hoàn phải

nần-nì, chỉ là vì ông Ký cũng đồng ý-kiến với Kỳ-Phát, muốn đưa những bức thư «tổng tiền» kia trình các nhà chuyên trách. Ông ung-dung bảo :

- Bọn chúng dọa già, dọa non thế mà thôi, chứ hại mạng con Nhung thì chúng được lợi gì ! Ý của chúng chỉ là «làm tiền» thôi !

Hoàn nói :

- Nhung con sợ rằng chúng sau hai mươi bốn giờ không thấy ta làm theo ý muốn chúng, tất nhiên chúng tức giận mà hại mạng Nhung !

Ông Ký lắc đầu :

- Không, chúng sẽ còn viết thư cho ta nữa, không chừng lại đòi một số tiền kém hơn trước... Mà trong khi ấy thì các nhà chuyên trách đã có đủ thời giờ khám phá ra sào huyệt chúng rồi !

Hoàn nần nì :

- Xin ông thương cho, con lo cho Nhung lắm !

Ông Ký cau mặt, bảo :

- Cậu tưởng tôi không lo sao, nhưng tôi «lo một cách bình tĩnh». Cậu nóng nảy lắm, mà nóng nảy chỉ vô ích.

Hoàn ngồi yên một lúc rồi nói :

- Hay là cho con vay trước vậy. Hiện nay, con không có hai vạn rưỡi bạc là không có tiền mặt, chứ chỉ năm hôm, là con có thể có được một cách dễ dàng. Lúc ấy, con sẽ hoàn lại ông.

Ông Ký cười nhạt :

- Vậy ra cậu cho rằng tôi có ý tiếc tiền... Tôi biết cậu có đồn điền ấp-trại lớn lắm ! Tôi thì không có, nhưng tiền mặt ở trong nhà thì lúc nào cũng có sẵn, chẳng phải chỉ có chừng vài vạn mà còn nhiều hơn thế nữa nhiều.

Vừa nói, ông vừa đứng dậy, rút chìa khóa mở chiếc két ra : bên trong sắp chật ních giấy bạc. Ngay lúc này có thằng thầy tớ vào hỏi :

- Thưa ông chiều nay ông có soi cơm nhà không ?

Ông Ký lắc đầu :

- Không, ta đã hẹn đi ăn với ông Tham Cảnh và ông Hai Thi. Anh chốc nhớ gọi tề-lê-phôn nhắc hai ông ấy nhé !

Đợi cho tên người nhà ra rồi, Hoàn mới đột nhiên hỏi:

- Con không hiểu tại sao mà ông lại không muốn cứu ngay Nhung ra thoát vòng nguy hiểm.

- Không phải tôi không muốn cứu, nhưng là vì không cần phải cứu ngay bây giờ. Thôi bắt tất cậu phải nói nhiều lời...

Dộng nói hai bên đã thấy cao. Lẽ tất nhiên là Hoàn tức lắm. Chàng thực không hiểu sao ở đời lại có những người cha lòng dạ sắt đá đến như vậy. Nếu phải vào địa vị Hoàn thì dù hai vạn rưởi chứ năm vạn rưởi chàng cũng sẵn sàng phí đi để cứu Nhung. Chàng nhìn thẳng vào mặt ông Ký Hồng mà nói :

- Con thương Nhung lắm..

Ông Ký lạnh lùng trả lời :

- Phải, tôi biết !

Rồi ông tác sắc bảo :

- Cậu thương Nhung thì mặc cậu, nhưng cậu muốn lấy tiền ngay bây giờ thì tôi không bằng lòng đưa ! Cậu không có thể bắt buộc tôi được !...

Càng trông thấy cái bộ điệu của Ký-Hồng lúc bấy giờ, Hoàn lại càng không thể nào chịu được. Chàng cũng không nể cái người cha sinh ra người yêu của

mình nữa !...

Vì thế cho nên những lời qua tiếng lại mỗi lúc càng thêm gắt gao và nặng nề, điểm thêm những tiếng đập chân thỉnh thỉnh và tiếng đập bàn chan chát !

* * *

Và lúc Hoàn ở nhà ông Ký Hồng ra thì đã hơn năm giờ chiều. Đàn chó ở trong sân thấy người lạ, sủa dữ dội, Hoàn đợi mấy phút không thấy có người ra mắng chó, - chắc thằng bếp hay thằng xe đều có việc đi đâu vắng, đành phải rút chiếc mùi soa trắng trong túi ra, vừa đi giặt lùi, vừa sủa chó cho tới cổng.

Chàng thấy chán nản vô cùng ! Chàng thấy đời chẳng tốt đẹp như trước đây chàng vẫn yên chí : có những người mẹ thân mến, sẵn sàng hy sinh như mẹ mình xưa kia, - có những người anh đạo-đức và khoan-hồng như anh Cả ! Bây giờ, chàng đã thấy ở đời cũng có những người cha sắt đá, nghĩ đến tiền hơn đến con, như ông Ký Hồng...

Hoàn đi lang thang ngoài phố !

Nghĩ quanh-quẩn, Hoàn bỗng dừng dậm ra oán cả Kỳ-Phát ! Hoàn giận sao tài Kỳ-Phát không đem ra ứng dụng vào lúc này, hay là Phát cũng dừng dậm đối với

việc Nhung ! Mà có lẽ thế thực chẳng, vì Hoàn còn nhớ tới những bộ điệu và lời nói chẳng có vẻ gì là sốt sắng của Kỳ-Phát. Vậy ra người đời lạnh lùng và độc ác đến như thế kia ư ?...

Không có một người nào biết thương đến Nhung ngoài chàng ra sao ?

Đèn điện ngoài phố lúc này đã bật ! Hơi thấy đói bụng, Hoàn rẽ vào một hiệu cao-lâu bảo làm một món, nhưng ngồi đợi một lát, lo-lắng đến tình cảnh cấp bách của mình, mới nghĩ không thể tránh được của Nhung, Hoàn thành ra bồn chồn, nóng ruột quá, lại đứng dậy ra hàng trả tiền mà đi. Người thu tiền không hiểu sao lại có người khách lạ lùng vào bảo làm, rồi lại trả tiền ăn trước khi món làm xong, và bỏ đi mất !

Nhung trí óc Hoàn bây giờ hoàn toàn lo về việc Nhung, đâu có để ý đến những chuyện nhỏ mọn ấy. Chàng nghĩ mãi, thấy kiếm ra hai vạn rưỡi bạc trong 24 tiếng đồng hồ không còn cách nào nữa, sau cùng đành phải quyết định sáng sớm hôm sau về đồn điền, và chàng sẽ dùng hết cách để bán đắt rẻ một món gì đấy để lấy tiền...

Nhung còn Kỳ-Phát ? Liệu Kỳ Phát có ưng không ? Hoàn không giám chắc, khi nhớ đến thái độ gần như lãnh đạm của người anh Cả trước việc của Nhung... Và càng nghĩ đến, Hoàn lại càng thêm giận Phát. Rồi Hoàn lẩm bẩm :

- Việc của mình, mình phải lo. Ta đành cứ làm liều, rồi xong việc anh Cả có trách mắng thì chịu vậy !

Nghĩ thế, Hoàn không muốn về nhà nữa, vì sợ gặp Kỳ-Phát lại hỏi han lời thôi, thông thả đi tìm một phòng ngủ để thuê buồng !

VI - Giòng Máu Trên Cầu Thang

Tiếng chuông điện-thoại kêu réo. Thăng xe và thằng bếp đương ngồi khểnh tán chuyện vì rồi rồi ông chủ không ăn cơm nhà, vội vàng đứng dậy.

Thằng bếp bảo :

- Chắc ông còn đương giở thay quần áo đi ăn tiệc, nên không trả lời tê-lê-phôn, anh chạy ra nghe đi !

Thằng xe gật đầu :

- Chắc lại ông Tham Cảnh hỏi ông chủ đã đi chưa chứ gì !

Tiếng chuông điện thoại vừa ngừng lại réo vang. Thăng xe không giám chậm trễ nữa, vội vàng chạy lên. Nó đoán quả đúng, sau khi trả lời rằng ông chủ đương sửa soạn, thì ông tham Cảnh ở đầu giây đằng kia bảo : «Anh vào thưa với ông chủ rằng nhanh lên nhé, chúng tôi hiện đã đương đợi ở nhà hàng Joseph rồi.»

Thằng xe gác ống nghe, rồi đi về phía buồng ngủ. Nó hơi ngạc nhiên vì thường ông chủ vẫn rất đúng hẹn, sao hôm nay lại chậm chạp như vậy. Nó lẩm bẩm lúc bắt đầu chèo lên chiếc cầu thang gạch : «Chắc lại bị anh chàng Hoàn quấy rầy, nên ông mất thời-giờ như thế.»

63 | Bóng Người Áo Tím

Nhưng thằng xe chưa chèo lên được ba bậc đã ngạc nhiên dừng lại. Nó thấy chân dẫm phải một cái gì dính-dính... Thấy một giòng nước chảy từ trên cửa buồng ngổ xuống, thằng xe lảo bảm :

- Quái không biết ông cụ đánh đổ nước gì thế này !

Vừa nói, nó vừa giơ chân lên xem... Ánh đèn điện ở ngoài phố, qua một khu vườn nhỏ còn đủ cho nó nhận ra cái nước dính-dính ở chân màu đỏ thẫm, như màu máu !

Hoảng hốt, nó kêu :

- Ông ơi ! Ông ơi !

Rồi lại tiếp luôn :

- Anh bếp ! Anh bếp ! Nhanh lên !

Thằng bếp vội vàng chạy ra, miêng hỏi tíu-tít :

- Cái gì đấy ! Cái gì đấy !

Thằng xe lúc này đã sợ quá, rùn chân không bước được, chỉ bảo thằng bếp rằng :

- Anh thử lên buồng ông chủ xem sao lại có giòng máu chảy loang xuống cầu thang thế này !

Thằng bếp mạnh bạo hơn, bước vội lên và vẫn nhớ theo lệ thường, dùng chân đứng gõ cửa buồng ngủ. Không có ai trả lời, mà bên trong đèn vẫn sáng, nó thử cầm xoay nắm cửa thì thấy không khóa, nên đẩy vào! Ánh sáng đèn trong phòng tỏa ra, làm đỏ tươi màu giòng máu chảy ở cầu thang, cũng như cho ta thấy sắc mặt xanh nhợt của thằng xe, hai đầu gối đương run bần bật ! Cả thằng bếp cũng không hơn gì, vì nó đã trông thấy rõ cảnh tượng rùng-rợn ở trong phòng : ông ký Hồng ngồi gục đầu vào một chiếc bàn viết nhỏ, sau lưng, một lưỡi giao găm cắm ngập đến gần tận chuôi. Từ chỗ bị thương chảy ra một giòng máu thấm đầm áo, loang ra mặt đất rồi theo mạn dốc mà chảy ra phía cửa. Trong buồng, mọi đồ đạc vẫn y nguyên, ngọn đèn để bàn vẫn cháy, trước mặt ông Ký còn gói thuốc lá. Trên chiếc gát tàn còn gác một điếu thuốc hút dở nhưng tắt tự bao giờ...

Thằng bếp hoảng sợ, vội bảo thằng xe gọi giầy nói cho sở Liêm-phóng biết, nhưng thằng này mặt tái nhợt không còn hột máu, không sao mà bước chân đi được. Thằng bếp phải dìu bạn xuống rồi quay máy báo tin cho các nhà chuyên trách biết.

Chỉ năm phút sau, nhân viên nhà Liêm-phóng đã có mặt tại chỗ, trong số đó có viên thanh tra Trúc-Tâm.

Cuộc khám xét cũng giống như mọi vụ thường nghĩa là cũng chụp ảnh chỗ người thiệt-mạng nằm, giữ gìn những vật thường cần đến để lấy vết tay, như quả nắm cửa, chìa khóa, nhất là chuôi chiếc giao găm. Trúc Tâm lại cẩn thận lấy cả vết giày dưới đất nữa.

Xét khắp cả trong phòng, Trúc-Tâm không thấy có dấu vết gì là cuộc vật lộn, chống cự, và liên-lạc với lời thầy thuốc khám nghiệm thi-thể nói người thiệt mạng bị vết thương trúng tim nên chết ngay tức khắc, Trúc-Tâm đoán chắc ông Ký-Hồng đã bị hung phạm đâm trong lúc bất ngờ, dựa khi ông ngồi xuy-nghĩ vắn-vơ trong phòng ngủ, lưng quay ra phía cửa... Trúc Tâm đoán ông Ký đương ngồi xuy-nghĩ là vì trước mặt ông không hề có sách vở, hoặc giấy bút gì cả mà đoán ông đương đọc hay viết, vả lại gói thuốc lá và điều thuốc cháy dở càng chứng tỏ cái giả thuyết của Trúc-Tâm.

Muốn biết trong phòng có mất vật gì không, Trúc-Tâm cần phải hỏi Nhung, con gái ông Ký, khôn nhưng Nhung hiện còn bị bắt cóc chưa biết ở đâu. May thay, hai tên người nhà vốn ở với ông Ký đã từ lâu, những lúc Nhung đi vắng xa hàng tháng, chúng cũng vẫn hầu hạ ông Ký được chu đáo, nên Trúc Tâm có thể tạm căn cứ vào lời khai của chúng được. Bắt lần lượt thẳng xe và thẳng bếp vào trong phòng ngủ xem xét một lượt, rồi

hỏi riêng rẽ từng đứa, cả hai đều khai giống nhau, nghĩa là trong phòng ngủ không hề mất qua một vật gì cả.

Trúc Tâm nghĩ ngợi rồi lẩm bầm :

- Hay là ông Ký Hồng bị kẻ thù giết ?

Chưa căn cứ vào đâu mà giám chắc, Trúc Tâm xem xét tử thi kẻ bắt hạnh lại một lần nữa, vì chàng vẫn e rằng con mắt khoa học của viên thầy thuốc vẫn có thể quên sót không bằng con mắt trinh-thám của mình ! Nhưng Trúc Tâm cũng không thấy có gì khả nghi cả. Lục-lọi đến các túi, Trúc-Tâm thấy trong ví có vừa giấy lớn giấy con, hơn một trăm bạc, một số tiền túi ấy đối với một người giàu có như Ký Hồng cũng không có gì là lạ. Có điều Trúc Tâm càng lưu ý đến cái giả thuyết lúc nãy của mình. Phải, tất là một kẻ thù đã ám hại Ký-Hồng, chứ nếu kẻ gian giết vì tiền bạc, tất nhiên việc thứ nhất của hắn là chiếm lấy chiếc ví kia...

Nhưng đột nhiên, Trúc Tâm lấy làm lạ rằng trong túi ông Ký Hồng, cũng như ở đầu giường, trong ngăn kéo, không thấy có một chiếc chìa khóa nào cả, mà hỏi lại người nhà thì chúng đều nói ông Ký bao giờ trong túi cũng có một chùm chìa khóa gồm có những chìa khóa ngăn kéo làm việc, chìa khóa tủ, và chìa khóa két. Còn chiếc chìa khóa buồng ngủ và buồng ăn, buồng làm việc

đều buộc làm một.

Chìa khóa kết, ba tiếng này như một tia sáng chói lòa trước mắt Trúc-Tâm. Để những nhân viên phụ việc ghi chép những điều cần thiết để làm biên bản, Trúc Tâm đi cùng thằng xe xuống dưới buồng làm việc. Thử đẩy cửa thấy khóa, Trúc Tâm hỏi :

- Thế chìa khóa buồng này đâu ?

Thằng xe thưa :

- Lúc này con đã thưa với ông rằng cả ba chìa khóa buồng ngủ, buồng ăn và buồng khách, đều buộc làm một và do ông con giữ !

- Thế nghĩa là lúc nào cũng chính tay ông Ký mở cửa và khóa cửa các buồng ư ?

Thằng xe lắc đầu :

- Thưa ông không, mỗi buồng đều có hai chìa, một chìa ông con giữ và một chìa anh bếp giữ. Chính anh bếp vẫn vào sắp dọn các phòng và quét tước, nhưng ông con cũng giữ chìa khóa là vì muốn những lúc anh bếp bận hoặc đi chợ, ông con không phải đợi lấy chìa khóa

Rồi tên xe nhanh nhẩu nói :

- Thưa ông, để con bảo anh bếp lên mở cửa !

Trúc-Tâm gật đầu, nhưng vội gọi rập lại mà bảo :

- Anh đừng đẩy tôi hỏi mấy điều đã ! Việc ông Ký bị giết, anh có nghi cho ai không ?

Thằng xe lác đầu :

- Thưa ông không ?

- Anh có biết ai là kẻ thù của ông Ký không ?

- Thưa ông, chủ con ít giao thiệp, chỉ có mấy người bạn thì đều là thân thiết cả. Bạn sơ thì rất hiếm, mà con cũng không nghe thấy nói có ai là kẻ thù cả !

Trúc-tâm nghĩ ngợi một lát rồi nói :

- Anh có nghi ngờ gì thằng bếp không ?

Thằng xe lác đầu :

- Thưa ông, không ! Xuất từ lúc ông con có khách cho đến tối, lúc nào con cũng ở cạnh anh bếp vì hôm nay rồi rã, con cũng theo anh ấy đi chợ chơi. Vả lại, anh bếp ở với ông chủ con đã lâu lắm rồi, chắc phải trung thành lắm nên ông chủ mới tin cậy thế !

69 | Bóng Người Áo Tím

Trúc-Tâm hỏi :

- Anh vừa nói ông chủ có khách, vậy khách nào thế ?

- Thưa ông, đó là cậu Hoàn, con nghe nói hình như là người định lấy cô Nhung...

Trúc-Tâm gật đầu :

- Thôi, được rồi, anh hãy đi tìm anh bếp lên đây !

Một lát sau, tên bếp lên lấy khóa mở cửa buồng. Trúc Tâm hỏi :

- Chùm chìa khóa này anh vẫn thường cheo ở đâu ?

- Thưa ông không, chìa khóa bao giờ con cũng giữ trong người, không dờn ra bao giờ cả !

Trúc Tâm không hỏi thêm gì nữa, bật đèn trong phòng lên. Đó là một phòng làm việc rộng rãi, ngoài chiếc tủ giấy má, chiếc bàn giấy rộng lớn, mấy chiếc ghế để tiếp khách, chỉ còn một chiếc két sắt kê sát góc tường mà thôi.

Trúc Tâm đứng ngẩn ngía suốt trong gian phòng, rồi đến bên cạnh tủ sắt. Một linh-khiêu đã như báo trước cho Trúc-Tâm biết trong tủ tất phải có một sự lạ lùng... Chàng chậm chậm soi đèn bấm, nhìn kỹ-lưỡng

chỗ tay cầm, chỗ lỗ khóa rồi bảo người lấy vết tay cẩn thận, xong đâu đấy mới thử kéo cánh cửa sắt ra.

Nhưng cánh cửa đóng chặt !

Trúc Tâm bảo người đi tìm thợ khóa, còn mình thì cẩn-thận xem xét lại gian phòng một lượt nữa. Cuộc tìm tòi hình như không đưa đến kết quả gì cho chàng nên ta thấy chàng lẩm bẩm :

- Có lẽ chính là kẻ thù hạ sát thực chẳng ?

Thợ khóa vẫn chưa đến, Trúc-Tâm ngồi xuống ghế, rút cuốn sổ tay ghi chép mấy điều mà chàng cho là quan trọng rồi hỏi tên bếp rằng :

- Anh đến ở với ông Ký Hồng được lâu lắm rồi phải không ?

Tên bếp gật đầu, trả lời :

- Thưa ông, vâng, con chỉ còn kém mấy tháng nữa thì ở hầu ông con vừa đúng được chín năm.

Trúc Tâm tiếp :

- Thế tất anh phải biết những kẻ thù ông Ký là ai ?

Tên bếp có vẻ nghĩ ngợi, một lát, lắc đầu, đáp :

- Thưa ông, con chắc những người ghét ông con thì hẳn cũng có nhiều, vì ai mà tránh được, nhưng có kẻ thù đến mưu-hại thì con không hề biết !

- Ông Ký bị giết, anh có nghi cho ai không ?

- Thưa ông không !

Ngay lúc này thì người thợ khóa đến !

Mười lăm phút sau thì mở cánh cửa két ra được. Thấy tiền để ở trong két rất nhiều, Trúc-Tâm lắm bầm :

Chắc không phải hung phạm thi hành thủ đoạn vì tiền!

Rồi chàng quay lại hỏi tên bếp :

- Số tiền để trong tủ, chắc cô Nhung phải biết ! Nhưng ngoài ra còn ai, - ví dụ như người thư ký kế toán, - biết không ?

Tên bếp lắc đầu :

- Thưa ông không ! Đã lâu nay, không kinh doanh gì mấy, ông con không dùng đến thư ký nữa. Mà cho cả đến cô Nhung cũng khó biết trong két có bao nhiêu vì cũng thường xuất nhập luôn luôn... Nhưng con biết ông con vẫn có một quyển sổ két, để trong ngăn kéo bàn

giấy kia để ghi chép mọi khoản chi tiêu, chắc cũng có ghi cả số tiền còn lại trong kết !

Trúc Tâm gật đầu :

- Nếu thế thì hay lắm, để tôi xem !

Và lần này nữa, mở các khóa ngăn kéo bàn giấy, Trúc-Tâm lại phải nhờ đến tay anh thợ khóa vì cả chùm chìa khóa của ông Ký-Hồng đều không tìm thấy một chiếc nào !

Mở cuốn sổ ra xem, đúng như lời tên bếp nói, Trúc-Tâm thấy trong ông Ký có ghi đủ cả mọi khoản chi-thu, cũng như số tiền hiện có trong tủ sắt ! Trước khi kiểm điểm số tiền trong kết, Trúc-Tâm hãy xem xét các tủ, các ngăn kéo, lục đọc những giấy má, nhưng không hề thấy có gì lạ cả.

Nhưng đến lúc kiểm tiền, xo với số ghi trong sổ, thì Trúc-Tâm ngạc nhiên thấy kết thiếu đúng hai vạn rưỡi bạc !

VII - Một Thám Tử Ân Hận Trước Sự Thành Công Của Mình

Chúng tôi yên lặng nhìn nhau có tới ba phút !

Rồi Trúc Tâm bỗng thở dài :

- Tôi thực ân hận quá, nhưng không thể làm sao được ! Cái số tiền mất lại trúng 2 vạn rưỡi bạc !

Kỳ-Phát bây giờ đã điềm tĩnh lắm rồi. Chàng gật gù, nhắc lại :

- Ủ, sao lại hai vạn rưỡi bạc !

Trúc Tâm cũng tiếp :

- Phải, hai vạn rưỡi bạc, đúng với số tiền mà bọn bắt cóc Nhung đòi chuộc ! Tôi đã hỏi kỹ lưỡng hai tên người nhà, chúng đều trả lời : người khách mà ông Ký-Hồng tiếp cuối cùng là Hoàn ! Tên xe lại nói thêm rằng dữa lúc hai người đương nói chuyện với nhau, nó có việc vào hỏi ông Ký thì thấy lúc ấy cửa tủ sắt mở, ông Ký và Hoàn hình như đương cãi cọ kịch liệt...

Kỳ Phát cười nhạt :

- Vì thế mà anh ngờ cho Hoàn giết ông Ký chứ gì ?

Trúc-Tâm lắc đầu :

- Anh chắc không lạ gì tính tôi vốn cẩn thận, nhất là việc này lại dây đến Hoàn tức là một người tôi cũng coi như em vậy ! Thoạt đầu, tôi nghĩ cho hoặc tên Bép, hoặc tên Xe, hoặc cả hai tên thông đồng với nhau để ám-hại chủ. Nhưng cuộc thẩm vấn của tôi đã thấy rõ ràng cả hai đưa đều thực, nhất là tên bép, nếu nó muốn lấy tiền trong két, tất nhiên nó phải hủy ngay cuốn sổ kia đi đã !

Kỳ Phát ngắt lời :

- Anh không cần phải nói nhiều về hai tên người nhà, cứ theo lời anh thuật lại tôi đã biết chúng đều vô tội !

Tôi đỡ lời Kỳ-Phát bảo Trúc Tâm rằng :

- Anh Phát muốn anh thuật rõ mọi việc làm cho anh không ngần ngại gì mà bắt ngay Hoàn !

Trúc Tâm nhìn Kỳ Phát, lộ vẻ thương thay cho bạn, một lát một thông thả nói :

- Vâng, để tôi xin kể và tôi rất tiếc rằng có nhiều chứng cứ rõ ràng quá. Sau khi thấy số tiền mất đúng 2 vạn rưỡi bạc, và biết Hoàn là người cuối cùng đã có chuyện cãi cò với ông Ký-Hồng, lập tức tôi sai người một mặt đến

tìm anh và Hoàn, một mặt tôi dục những người lấy dấu tay cho tôi biết kết quả. Cả hai việc không đem lại cho tôi gì, vì xét ra không có một dấu tay nào, - có lẽ thủ phạm đã khôn ngoan dùng bao tay cao su, - còn anh và Hoàn cùng đi vắng cả ; anh thì vừa đi xong, mà Hoàn thì đi ngay từ buổi sáng, lúc người lại tìm đúng 12 giờ, cũng chưa thấy Hoàn về ngủ. Lập tức tôi đánh điện đi khắp các bốp phụ ở mọi đầu phố, xem có thấy ai là hình dáng giống Hoàn không, vì anh hẳn cũng biết như tôi, những kẻ sát nhân thường sau khi thi hành xong thủ đoạn hay đi vơ vẩn lang thang lẩn. Tôi lại sức nhớ có kẻ hung-phạm sau công việc tàn ác rồi lo sợ quá, phải dùng đến rượu để cho lòng thêm hăng hái, nên thân đi hỏi các hiệu cao lâu, hàng rượu, xem có ai hình giáng giống Hoàn vào không ?

Tôi ngắt lời :

- Chắc anh đi mất công vì tôi vốn biết Hoàn không hề bao giờ uống rượu.

Trúc Tâm gật đầu :

- Cũng có lẽ thế thực, mặc dầu, tôi cũng được thấy tung tích của Hoàn...

Kỳ Phát giật mình :

- Anh thấy Hoàn ở hiệu cao lâu nào ?

Trúc Tâm lắc đầu :

- Không, tôi chỉ dò được một hiệu cao lâu Hoàn vào, bảo làm món ăn, nhưng rồi không đợi làm xong, trả tiền bỏ đi như một người điên, hay một người đương bối rối vì đã nhúng tay vào máu người cũng thế !

Kỳ Phát lạnh lùng nói :

- Anh cứ kể nốt, bắt tất phải chốc chốc lại buộc tội như thế !

Trúc Tâm gật đầu tiếp :

- Nửa giờ sau, tôi được tin bảo Hoàn hiện đã thuê một buồng ở phòng ngủ phố cửa Đông... Không trậm trễ một phút nào, tôi lập tức cùng hai người giúp việc đến ngay. Hỏi lại bồi, nhận đích hình giáng của Hoàn, tôi gõ cửa phòng. Gọi mãi đến 10 phút, sau nóng ruột quá, tôi đập cửa thành thành mới thấy Hoàn lên tiếng và ra mở.

Kỳ-Phát ngắt lời, hỏi :

- Vậy ra Hoàn đã ngủ rồi !

Trúc Tâm gật đầu :

- Mà ngủ mệt là đằng khác nữa, nên mãi đến lúc tôi đập cửa, Hoàn mới sực thức, ra vặn khóa mở cửa... Anh nên để ý điều này : chìa khóa Hoàn vẫn cầm nguyên ở cửa khi đi ngủ... Hoàn thấy tôi lộ vẻ sợ hãi lắm, nhưng còn vờ hỏi : «Ông có tin tức gì của Nhung rồi chẳng?» Tôi đáp : «Không, nhưng tôi có tin của ông Ký-Hồng, ông vừa bị người ám sát !» Câu này làm cho Hoàn choáng váng, miệng hỏi : «Thế Nhung có việc gì không?» Chân thì bước ra, nhưng hai người phụ việc của tôi đã giữ Hoàn lại. Và hai anh có đoán được tôi đã tìm thấy ở trong phòng Hoàn vật gì không ?

Kỳ-Phát mỉm cười một cách khinh khi, trả lời :

- Hẳn anh đã tìm thấy con giao vấy máu, giống y như ở trong các chuyện tiểu thuyết trinh thám vậy ?

Trúc-Tâm lắc đầu :

- Anh đã quên rằng con giao nhọn còn ngấm ngập vào vết thương ư ? Nhung tôi tìm được một vật cũng quan hệ chẳng kém gì con giao : tôi đã tìm thấy chùm chìa khóa của ông Ký-Hồng dưới nệm của Hoàn !

Tôi ngắt lời :

- Nhỡ có kẻ thù Hoàn vắt chìa khóa vào định buộc tội cho Hoàn thì sao ?

Trúc Tâm gật đầu :

- Chính Hoàn cũng kêu lên như vậy, khốn nhưng, như tôi đã nhắc các anh chú ý từ trước : lúc Hoàn ngủ thì cửa phòng khóa, mà chìa khóa lại cấm nguyên ở bên trong, nghĩa là không có kẻ nào ở ngoài vào được... Thấy tôi vặn lý ấy, Hoàn lại và xuy nghĩ rồi bỗng nói với tôi rằng : «trong lúc Hoàn vừa đặt mình, mơ màng sắp ngủ thì nghe có tiếng gõ cửa, Hoàn ra mở, nhưng lúc ấy hình như choáng-váng tê mê không nhớ thêm gì nữa...» Thực có kẻ nào đã vào chăng ? Hay là Hoàn mê ngủ ? Hay là chỉ một chuyện bịa đặt để toan chối lỗi nhưng không đứng vững và không có đầu cuối gì cả. Có điều rõ ràng là chiếc chìa khóa kia còn cấm nguyên ở ổ khóa, mà trong phòng chỉ có một mình Hoàn, nghĩa là ngoài Hoàn ra, không có ai vào trong phòng cả. Vì nếu vào, thì khi họ ra, ai khóa cửa lại ở phía bên trong cho họ ? Nếu là Hoàn, thì Hoàn phải biết người ấy là ai ?

Tôi ngắt lời :

- Nhưng Hoàn bảo rằng choáng váng tê mê không biết gì cơ mà ?

Trúc Tâm cười nhạt :

79 | Bóng Người Áo Tím

- Không biết là ai, nhưng lại biết khóa cửa lại rồi đi ngủ, nói thế thì vô lý không sao mà tin được !

Kỳ Phát gật gù, nhưng vẫn không bỏ giọng chế nhạo :

- Trúc-Tâm, anh luận-lý khá quá !

Không lạ gì giọng của Kỳ-Phát, Trúc-Tâm hơi cau mặt, rồi bảo :

- Anh Kỳ-Phát ạ, nhưng cũng chưa hết chứng cứ đâu, tôi còn đo giày, so với vết ở lõi cầu thang thì đúng là vết giày của Hoàn !

Kỳ Phát vẫn điềm nhiên, hỏi :

- Anh hẳn còn thêm chứng-cớ nữa !

Trúc Tâm gật đầu :

- Anh đoán có đúng : sức nhớ đến việc kẻ gian dặn chôn tiền ở đê Cổ Ngư, tôi lập tức cho người đi tìm đúng chỗ, thì quả nhiên thấy đúng hai vạn rưỡi bạc mà ông Ký-Hồng đã mất !

Kỳ-Phát mỉm cười :

- Tôi như anh thì tôi đã cho người nấp bốn ngả rình xem, may ra có bắt được cả bọn hung phạm đã bắt cóc

Nhung không ?

Trúc-Tâm nói :

- Có, tôi đã làm đúng như nhờ anh vừa nói, tiếc thay, tôi không thấy được kẻ nào khả-nghi cả. Tôi chắc chúng cũng vẫn cho người dò sét, khi thấy việc tổng tiền đã đến tai nhà chuyên trách thì chúng không giám mòng tới chỗ để tiền nữa !

Kỳ-Phát vuôn vai, ra dáng mỗi mệ, rồi ngáp dài mà hỏi Trúc-Tâm rằng :

- Bây giờ thì tôi muốn anh kết luận !

Trúc-Tâm nói :

- Tôi kết luận rằng chính Hoàn đã giết ông Ký-Hồng. Chắc hẳn sau khi nhận được thư tổng tiền, dọa nạt, Hoàn thương Nhung quá, lo-sợ không biết tìm cách nào để đào ra được hai vạn rưỡi bạc.

Túng thì phải tính, một khi người ta đã mù mắt vì ái tình thì không nghĩ gì nữa. Và lại, chính Hoàn cũng đã phải nổi giận vì ông Ký keo-kiệt không muốn bỏ tiền ra chuộc con... Không kể chum chìa khóa là tang chứng làm cho Hoàn không thể chối cãi được, cứ nguyên một chỗ tử kết thiếu đúng hai vạn rưỡi bạc, đủ rõ kẻ ám-bại

ông Ký chính là Hoàn, vì nếu là kẻ khác tham tâm thì hẳn khi chúng đã mở được két, phải lấy một số tiền hơn thế nữa, khi tủ của ông Ký Hồng đầy lèn những bạc! Nhưng đối với Hoàn thì không, Hoàn chỉ cần đúng số tiền ấy để cứu Nhung, Hoàn đâu có phải là kẻ giết người vì tham tiền của !

Kỳ-Phát gật gù :

- Tôi chịu anh đấy !

Trúc-Tâm có vẻ đắc thắng, nói :

- Đó, anh coi, sự thực đã hiển nhiên như vậy, nên tôi dù thương Hoàn như thế nào, cũng không thể làm trái với bổn phận được ! Thực trong cuộc thành công này, tôi lấy làm ân hận vô cùng !

Kỳ-Phát lạnh lùng lắc đầu :

- Không, anh hiểu nhầm câu tôi nói ! Ý tôi muốn bảo rằng tôi thực chịu không hiểu tại sao mà anh ngang bướng thế, nhất định bắt Hoàn phải là thủ phạm, cố sức luận-lý một cách... vô lý vô cùng !

Trúc-Tâm ngạc nhiên, hỏi lại :

- Anh nói sao, tôi không hiểu !

Kỳ-Phát điềm tĩnh trả lời :

- Tôi nói rằng mặc dầu những bằng cứ của anh, tôi vẫn bảo rằng Hoàn vô tội !

- Anh căn cứ vào đâu mà quả-quyết như vậy !

Kỳ-Phát gật đầu :

- Anh cứ yên-tâm, rồi tôi sẽ có những bằng cứ ! Thôi, bây giờ thì anh về nghỉ trưa, và cứ yên lòng mà ngủ, chớ có ân hận gì cả, vì Hoàn sẽ không bao giờ vì anh mà phải tù tội !

Trúc-Tâm lắc đầu :

- Tôi đánh cuộc với anh...

Kỳ-Phát cả cười :

- Càng hay lắm, vì tôi cũng đương định bảo anh ! Vậy hễ bao giờ mà Hoàn rõ ràng vô tội được ra, thì anh phải đãi chúng tôi một bữa tiệc mừng đấy nhé !

Vừa nói, Kỳ-Phát vừa đẩy Trúc-Tâm ra ngoài, rồi đóng cửa lại !

VIII - Mảnh Áo Màu Tím

Nhưng lúc Kỳ Phát trở vào thì tôi không thấy chàng còn cái giăng-điều ngạo nghễ kia nữa. Chàng bơ phờ ngồi xuống ghế, rồi thông thả, thở dài bảo tôi rằng :

- Tôi tức vì Trúc Tâm bắt Hoàn, nên khiêu khích chàng như vậy mà thôi, kể ra tôi thực không công-bình một chút nào !

Tôi nhìn Phát thương hại :

- Vậy anh cũng tin rằng Hoàn là thủ phạm ư ?

Kỳ-Phát lắc đầu :

- Không đời nào !

- Nhưng anh hẳn đã có chứng cứ ?

Kỳ-Phát gật đầu :

- Tôi có một chứng cứ chính : Hoàn là con của Cúc ! Tôi bao giờ cũng tin chắc một người con của Cúc tất không bao giờ lại làm những việc như vậy !

Tôi buồn rầu, lắc đầu :

- Khôn nhưng có đó, chỉ là có... tình thần đối với riêng anh thôi, không thể dùng làm một cứ đưa ra trước

pháp luật được !

Kỳ-Phát thở dài, gật đầu :

- Quả có thể ! Nhưng được cái tôi đã thấy có nhiều manh mối trong vụ này, tôi hy vọng sẽ do đó mà tìm ra được nhiều chứng cứ xác thực !

Tôi hỏi :

- Anh sẽ cố tìm ra hung thủ đã giết ông Ký Hồng ?

Kỳ Phát lắc đầu :

- Đó là việc của các nhà chuyên trách. Tôi bây giờ cần nhất chỉ là việc tìm sao dải tỏ được nỗi oan của Hoàn !

Và quả quyết, Phát tiếp :

- Và tôi tin chắc sẽ phải thành công, nếu không thì từ nay, anh sẽ không thấy ai nhắc đến tên Kỳ-Phát nữa !

Buổi trưa, Kỳ-Phát ngủ thực đầy giấc, rồi dậy tắm rửa, thay quần áo, Chàng trình thám của chúng ta lúc này có vẻ sáng khoái lắm, thối còi miệng sữa nắn chiếc ca-vát trước gương rất cẩn thận như thời phong nhã khi xưa.

Gọi xe lại phòng ngủ mà đêm trước Hoàn đã nghỉ lại, Phát chọn một buồng sang trọng, rồi hẹn ở nhiều ngày, tưởng chừng như là một khách quý, giàu sang ở nơi xa đến thăm Hanoi. Cho luôn mấy tên bồi một số tiền khá hậu, Kỳ-Phát đã làm cho chúng dù đưa lười, bướng nhất, cũng trở thành nhanh nhẹn và lễ phép vô cùng.

Rồi đó, một cái vẫy tay, một cái hé miệng của Kỳ-Phát thấy đều là những hiệu lệnh mà người ta răm rắp làm theo rất nhanh và cẩn-thận. Ngoài ra, Kỳ-Phát lại còn luôn luôn sai đi sắm thứ này, đi mua món ăn khác, những cái mà bọn bồi đều có thể ăn bớt được rất nhiều, nên chúng lại càng tranh nhau mà chiều chuộng phục dịch chàng.

Nhưng sự thực, vào đây, Kỳ Phát chỉ cốt ý tìm thêm mấy chứng cứ mà chàng do nhời kể của Trúc Tâm đã thấy hình bóng ở trong tâm trí.

Chàng dần dà hỏi tên bồi hết chuyện này, sang chuyện khác, rồi bỗng nhắc lại vụ bắt Hoàn :

- Tôi qua Hanoi cũng sợ lắm, vì chỗ phồn hoa này những kẻ cường bạo thực không thiếu gì !

Tên bồi lắc đầu gãi tai, thưa :

- Cậu không việc gì mà ngại, không giám nói khoe, chứ cứ nguyên mắt chúng con, ai gian ai ngay, chúng con biết ngay, đưa nào mà lảng vảng định xoay sở cậu thì gọi là cứ chết với chúng con !

Kỳ-Phát cười :

- Anh bảo anh sành trông người, thế cái hôm thằng cha giết ông Ký Hồng rồi đến đây ngủ trọ, sao các anh không nhận ngay ra được kẻ sát nhân.

Tên bồi cũng cười :

- Quả thực chúng con không ngờ ! Nhưng cứ thấy bộ dạng anh chàng ấy đến đây thuê buồng, rồi một mình nằm quay ra ngủ ngay thì cũng khả nghi lắm...

Kỳ-Phát hỏi :

- Tôi nghe thấy có người nói thủ phạm hiện vẫn chối, mặc dầu bị bắt quả tang chùm chìa khóa ở phòng hắn. Hắn cứ kêu oan, bảo có người thù vát chìa khóa vào buồng !

Tên bồi bĩu môi, bảo :

- Chúng con ở đây nào có biết nó là cha căng, chú kiết nào mà thù !

- Nhưng còn những người ngoài vào đây ! Tôi còn lạ gì tại các lễ điểm, người ra vào ban tối lễ-lượt, khách vào trọ, khách quen của người trọ, những hàng quà bánh mà khách gọi mua, ấy là chưa kể khách đã lấy buồng rồi còn ra vào nhiều lượt mà không ai có quyền hỏi cả! Như thế thì dù có người vào buồng tên sát-nhân kia trong lúc hấn ngủ các anh ở đây cũng không thể biết được.

Tên bồi có vẻ nghĩ ngợi, một lát nói rằng :

- Những điều cậu vừa nói rất đúng. Nhưng hôm ấy trời lại hơi mưa, mà không phải tối thứ bảy, chủ nhật đầu tháng gì, nên không có lắm người đi chơi. Con còn nhớ lúc ấy tuy không phải đến lượt con gác đêm, nhưng vì anh Ba bận đi gọi một cô trên hàng Bún, nên con ngồi ngoài cửa thay...

Kỳ Phát ngắt lời :

- Gọi là ngồi gác, nhưng hấn anh cũng lại nằm khểnh trong buồng bồi chứ gì ?

Tên bồi cười, trách nịnh :

- Góm, cậu thì cái gì cũng biết ! Lúc ấy, khách buồng số 10 vừa cho được điều Lucky, con bèn nằm khểnh mà hút thuốc, tuy vậy ai ra vào con cũng biết, con chẳng

thấy... có một ai vào buồng của tên sát nhân cả.

Kỳ-Phát ngắt lời, hỏi lại :

- Tại sao anh đương nói lại vừa dừng lại thế ?

Tên bồi trả lời :

- Nguyên lúc con vừa nằm hút thuốc, vừa nhìn ra có thấy một người con gái đi vào... Chị chàng ý hấn cũng là con nhà tử tế chứ không phải là *cảnh chơi*, nên xem chừng còn rụt-rè lắm..

Kỳ-Phát vội hỏi :

- Người ấy vào buồng hung-phạm phải không ?

Tên bồi lắc đầu :

Không, tôi đã bảo cậu rằng không có ai vào buồng hấn cả mà ! Thấy chị chàng, tôi nghĩ thầm : «Cô ả nào thế này, mà mới mặt thế !» Con liền nhòm dậy, nhìn theo xem, thì ra chị-chàng vào buồng số 8, buồng lão khách béo ! Chẳng rõ thằng cha lão được ở đâu mà được «món sộp» thế ? Con nghĩ bụng để đợi xem, cô ả lúc nào ra về thì theo xem ở đâu để có những khách quý như cậu thì chúng con đi gọi !

Kỳ Phát cười :

89 | Bóng Người Áo Tím

- Thế bây giờ anh biết chỗ ở của «en» rồi chứ ?

Tên bồi thở dài :

- Nếu thế còn nói chuyện gì nữa, bây giờ con đã tìm cho cậu rồi ! Khốn nhưng nằm hút hết điều thuốc lá mà cũng chẳng thấy chị chàng ra, sau một lát thì anh Ba về, con đi ngủ !

Kỳ Phát ngẫm nghĩ một lát, rồi hỏi :

- Cô bé hẳn xinh lắm, phải không, anh có thấy rõ mặt chứ ?

Tên bồi lắc đầu :

- Không, trời thì tối, mà chị chàng lại đi nhanh, con không nom rõ mặt, nhưng chắc phải kẻo, vì cái «co» người đẹp lắm !

Kỳ Phát như thất vọng, nhưng lại hỏi :

- Thế cô ả mặc áo màu gì ?

Tên bồi tò mò nhìn Kỳ-Phát, buồn cười cho cái anh chàng này chưa chi mới nói thế mà đã có vẻ mê tí đi rồi, trả lời :

- Cô bé mặc cái áo màu tím, trông nổi lắm !

Tên bồi đi rồi, Kỳ Phát lẩm-bẩm nhắc lại :

- Cô bé mặc cái áo màu tím !

Và chàng nhất quyết dò hỏi thêm nữa để cho biết con người này, một mình vào trong một phòng ngủ, có liên-can gì với vụ án mạng của Hoàn không ? Mà người đầu tiên chàng hỏi thêm, tất phải là Ba, tên bồi săm giữ việc gác đêm, sau khi lên hàng Bút về.

Tên bồi này cũng vui vẻ trả lời hết thấy mọi câu hỏi của Kỳ Phát vì chúng đều biết càng được việc cho những khách sang như Kỳ Phát thì chúng lại càng được nhiều tiền thưởng. Trước hết Kỳ-Phát hỏi hẩn về Hoàn, tên bồi này cũng như tên trước nói cứ trông bộ điệu Hoàn «gian» lẩm, nhất là thường thường thì rất ít khi có những chàng trai trẻ đến đây có một mình mà lại chịu thuê phòng... ngủ một mình ! Nheo cặp mắt ra dáng tinh ranh, Ba lại tiếp :

- Con nói riêng với cậu thôi nhé ! Sự thực, anh chàng ấy chẳng phải đến có một mình đâu, vì lúc đã khuya khuya, con còn thấy có một «tiểu thư» ở buồng hẩn ra... Con bé mặc áo màu tím, len-lét che mặt mà ra về, ý chừng cũng chưa thạo nên còn thẹn thùng... Nhưng con không dám nói với ai hết, vì mật thám mà biết thì con lại phải ra làm chứng lồi thôi !

Kỳ Phát không hỏi thêm gì nữa, vì như thế là đối với chàng thừa đủ rõ ràng lắm rồi. Chàng đã biết rõ hôm ông Ký-Hồng bị ám sát thì Hoàn đến phòng này ngủ, xong, chẳng biết có hẹn nhau trước không, mà Hoàn không ở đây có một mình. Còn một người thứ hai nữa, tức là người con gái áo tím.

Nhưng người ấy là ai, cả hai tên bồi đều không nhận rõ mặt. Kỳ Phát sực nhớ đến «lão khách béo» mà tên bồi thứ nhất nói «cô gái áo tím» đã vào buồng !

Lân la làm quen với người bạn mới ấy, chẳng mấy chốc mà Kỳ-Phát đã có thể nheo cặp mắt, cười mà hỏi rằng :

- Cái nị hôm nọ phát tài nhé, vớ được đâu cô ả «hầu-leng»² thế ?

Lão khách béo cũng cười mà hỏi :

- Cô ả nào cơ chứ, ngộ có biết đâu ?

- Lại còn cứ vờ dẫu mãi, cái cô mặc áo tím vào buồng nị tối hôm ấy mà, ngộ trông thấy rõ ràng...

Chợt nhớ, lão khách béo cười khà khà mà bảo :

- Tưởng là ai, cái cô ả ấy vào nhâm buồng ngô đây !
Có đẹp thực, ngô tưởng là cũng gái kiếm tiền định giữ lại nhưng không được !

- Thế nị có nhớ mặt không, nếu còn nhớ thì để ngô chỉ xem có phải cái cô ở đằng này không, phải thì ngô giới thiệu cho.

Lão khách lắc đầu

- Ngô cũng không nhớ được mặt nữa, vì khi cô ấy vào, đứng nhìn ngô, rồi kéo vạt áo che mặt đi, mà nói rằng vào nhâm buồng... Ngô cũng nóng nảy quá, tắt ngay đèn đi, định đóng cửa giữ lại, nhưng cô ấy đã đẩy ngô ngã xuống giường rồi chạy ra...

Rút trong ngăn kéo ra một mảnh áo màu tím Huế, lão khách béo vừa cười vừa bảo Kỳ Phát :

- Ngô với tay nắm lại, nhưng chỉ vớ được vạt áo thì cô ả đã dứt mạnh làm cho trong tay ngô chỉ còn lại mảnh áo này thôi.

Kỳ-Phát cầm lấy mảnh áo màu tím ngẫm nghía, dây lát nói rằng :

- Nị cho ngô mượn mảnh áo này, để ngô giơ cho cô ả ngô quen xem, nếu thấy cô ả đôi sắc mặt thì biết ngay,

93 | Bóng Người Áo Tím

và lúc ấy ngộ sẽ tìm cách giới thiệu cho nị nhé.

Lão khách béo thích trí cười tít mắt, nắm lấy tay Kỳ Phát, luôn miệng khen cái anh «tổng kính fằng dẫu rằng ‘hầu-lớ, hầu-lớ !’»³

³ Người bạn Bắc Kỳ tốt lắm ! Tốt lắm !

IX - Một Kẻ Chuyên Môn Ăn Cắp Chìa Khóa

Xuất cả buổi hôm ấy, Kỳ Phát khóa cửa ngò trong buồng mà ngắm nghía mảnh áo màu tím... Nhiều lúc, chàng bỗng đứng dậy, đi đi, lại lại trong phòng như có vẻ suy nghĩ điều gì nhiều lắm. Chàng lại rút cuốn sổ con trong túi ra đọc đi, đọc lại những điều mình ghi chép, rồi bỗng đập bàn đứng dậy, bảo :

- Phải chỉ có một người thôi, không còn ai vào đây nữa !

Và chàng mặc áo, đội mũ ra đi... Rẽ qua vào mấy tòa soạn tờ báo hàng ngày, Kỳ Phát thuê đăng mấy giòng ở mục rao vặt, song đâu đấy thì về Dốc hàng Kèn... Chàng đi qua, đi lại mấy lần trước nhà ông Ký Hồng, rồi mới yên chí đi rẽ về phố chợ Hôm, vào một hiệu cao lâu khách. Trong khi đợi bếp làm các món ăn, Kỳ Phát dở một tập báo mà chàng vừa mua được ra xem kỹ lưỡng và cẩn thận như một người nhàn rỗi không có việc gì lo nghĩ cả.

Mà có lẽ thực, vì suốt mấy ngày hôm nay, Kỳ-Phát không hề ngò yên được mà đọc báo bao giờ, nhưng bây giờ thì thái độ chàng thả nhiên lắm, chẳng những ngò đọc các việc lớn xảy ra trong nước, việc thế giới năm châu, lại đọc cả những chuyện dài, chuyện dịch là

một món mà xưa nay Kỳ Phát không hề có đọc bao giờ!

Chàng mỉm cười và lẩm bầm :

- Cái chuyện trình thám tây của anh nào trọn thì được đây, hay lảm, nhưng chỉ phải cái dịch tồi quá.

Đầu bếp đã bung các món ăn lên... Tuy ngồi có một mình, nhưng Kỳ Phát cũng khê khà, ăn uống rất chậm, như hệt có mấy người bạn cố tri vui chuyện vậy.

Ăn xong, nhăm nháp tách cà phê một cách ngon lành, Kỳ-Phát liếc nhìn đồng hồ rồi lại giờ báo xem mục cuộc vui buổi tối. Chàng gật gù :

- Phim rạp Majestic hôm nay xem được đây !

Và quả nhiên, lúc ở hiệu cao lâu ra, Kỳ-Phát đi về phía nhà chiếu bóng, lấy vé vào xem thực. Nhưng có lẽ chàng chỉ muốn cho chóng hết thời giờ đó thôi, vì ta thấy chàng luôn luôn vén tay áo xem đồng hồ. Chừng gần 11 giờ thì Kỳ-Phát bước ra khỏi rạp, đi một mạch về phía nhà ông Ký Hồng.

Đường phố lúc ấy hoàn toàn vắng vẻ. Kỳ-Phát yên lòng rút trong túi ra một chùm chìa khóa rồi thoáng chốc đã mở cửa vào. Mấy phút sau, chàng đã lên trên cầu thang, bật chiếc đèn pin mà soi lỗ khóa buồng ngủ

của Kỳ Hồng. Thực một tên trộm chuyên môn cũng phải ghen với Kỳ-Phát vì chàng mở được khóa phòng này cũng không khó khăn gì hơn khóa cổng dưới nhà. Đứng lặng yên một lát để nghe ngóng, không thấy có gì lạ, Kỳ Phát mới bắt đầu lục tìm những ngăn kéo chiếc bàn nhỏ để trong phòng. Có lẽ chàng chủ tâm định tìm một giấy tờ gì, nên mảnh giấy con, quyển sổ nhỏ, chàng cũng dở xem kỹ lưỡng.

Nhưng có lẽ cuộc tìm tòi này không có kết quả như ý chàng muốn hay sao, mà ta thấy chàng cau mày lại, lắm bầm luôn miệng : Cóc khô ! Cóc khô ! là hai tiếng tả sự bực dọc riêng của chàng trình thám trẻ tuổi này.

Chàng đành đứng giậy, đi đi lại lại trong phòng mà nghĩ ngợi ! Ngọn đèn pin chàng đã tắt từ lâu vì ngoài đường bây giờ đã rộn rịp tiếng người đi lại, có lẽ là những khách đi xem chiếu bóng tan về.

Nhìn quanh phòng một lúc lâu, chàng bỗng lắm bầm :

- Thôi, đích phải ở đây rồi !

Ghé mắt nhìn qua cánh cửa chớp thấy ngoài đường bây giờ đã lại trở lại vắng vẻ như trước, Kỳ Phát mới lại bật đèn pin lên mà tìm ở trên mặt giường, rồi dưới nệm. Một tiếng kêu khẽ vì sung sướng, Kỳ-Phát lật hẳn

chiếc nệm dày lên, rồi rút ra một quyển sổ nhỏ. Ngoài quyển sổ ấy, Kỳ-Phát đọc thấy rõ ràng một giọng chữ viết bằng nét đậm : «Mảnh đời phiêu lạc của tôi»...

Trở lại phía bàn, Kỳ Phát dùng một bàn tay che bớt cho ánh sáng khỏi lọt ra ngoài phòng, rồi chăm chú dở đọc cuốn nhật ký của Ký Hồng. Những trang viết ấy có lẽ kể nhiều điều bí-ẩn trong đời Ký-Hồng lắm, nên chốc chốc Kỳ Phát lại phải chép miệng mà lẩm bẩm : «Chà, thực không ngờ con người ấy lại gian ác đến thế !»...

Nhưng đọc đến một trang, bỗng Kỳ-Phát phải cau mày, rồi bỗng thở mạnh một cái sung sướng mà nói rằng :

- Có thể chứ ! Ta đoán quả không sai l..

Và những trang dưới, Kỳ-Phát chỉ xem qua, chứ không đọc kỹ như những trang trên nữa, cuối cùng thì Kỳ Phát gấp cuốn nhật-ký lại, bỏ vào túi áo trong... Rút mùi soa trong túi ra, chàng cẩn thận sóa những dấu vết chân tay mình để lại trong phòng, rồi cẩn thận đứng nghe ngóng hồi lâu, sau đó mới mở cửa buồng mà lên ra ngoài. Mấy phút sau, cánh cửa rệu rã cũng như cánh cửa phòng ngủ nhà Ký Hồng đã khóa lại như cũ.

Sáng sớm hôm sau, trong phòng cho thuê, Kỳ-Phát dở đọc mấy tờ nhật báo đều tìm đến mục rao vặt. Chàng sung sướng đọc lại những giòng mà chàng đã thuê đăng hôm qua : «Trọng thưởng cho ai có thể cho biết tin tức hoặc tung tích một thiếu nữ mặc áo tím đi ở phố C. hoặc hàng L. hồi 7, 8 giờ hôm thứ ba vừa qua, cùng mách được mấy điều khả nghi ở phòng ngủ Đ. L. Tìm gặp hoặc hỏi ông T. T. ở số... phố...»

Kỳ Phát soa tay một cách vui vẻ mà lẩm bẩm :

- Bấy đã mắc rồi, ta chỉ còn việc kiên tâm mà đợi đàn chuột đến !

Thực vậy, suốt ngày hôm ấy, Kỳ-Phát không đi đâu cả. Chàng khóa chặt cửa buồng lại, nằm liệt vị ở trên giường, nhưng không một phút nào là dời cái lỗ nhỏ ở cánh cửa sổ. Do chỗ thủng ấy, Kỳ-Phát có thể kín đáo biết được rõ ràng hết thấy mọi người ra vào phòng ngủ này.

Đến bữa, Kỳ Phát cũng không thiết đi ăn nữa. Chàng sai bồi đi mua mấy thức về, rồi ngồi luôn trên giường mà ăn, và mắt cũng vẫn không bỏ một phút nào mà không nhìn ra chỗ thủng ở cánh cửa. Cho đến lúc lên đèn. Quang cảnh trong phòng cho thuê đã bắt đầu thấy rộn-riپ. Kỳ-Phát lại càng chú ý rình, giống hệt một nhà

thiện-sạ đã thoáng thấy mùi gây-gây của con thú dữ ở đằng xa...

Mà quả nhiên, gần tám giờ, Kỳ-Phát để ý đến một thằng bé con, tay xách chiếc hộp gỗ, luôn miệng rao «đánh giày, đánh mũ», đi lảng vảng qua lại trước lữ điểm ba, bốn lần...

Rồi nhìn trước nhìn sau, có lẽ thấy vắng người nó đi thẳng vào trong khách sạn. Nhưng nó im tiếng không rao lạnh-lạnh như trước nữa. Nó nhìn quanh khắp lượt như có ý tìm tòi cái gì, sau cùng thì lưỡng lự đứng trước cửa phòng Kỳ-Phát.

Lúc này, chàng trinh-thám của chúng ta đã đặt mình nhẹ nhàng nằm xuống giường, và lim-dim mắt như đương ngủ mệt. Cánh cửa phòng dần dần hé mở...

Thằng bé ghé đầu rụt rè nhìn vào, nó se-sẽ chào :

- Đánh giày, mũ ông ?

Không thấy Kỳ-Phát trả lời, thằng bé yên-dạ nhè nhẹ thò tay vào chỗ ổ khóa rồi khe khẽ rút chiếc chìa khóa ra. Cũng như lúc nãy, cánh cửa lại chậm-chậm đóng lại, không một tiếng động.

Kỳ-Phát chống tay ngồi dậy, ghé mắt qua lỗ trông để xem thằng bé làm gì thì thấy nó nhón nhác nhìn quanh, rồi lại tiến sang buồng bên cạnh. Ba phút sau, Kỳ-Phát đã lại thấy nó bỏ vào túi một chiếc chìa khóa cửa.

Kỳ-Phát lẩm bẩm :

- Quái lạ !

Trong khi ấy, thằng bé đã lại đến trước cửa phòng mà Hoàn đã thuê tối hôm sẩy ra án-mạng. Lần này nữa, nó lại se sẽ hé cánh cửa ra...

Nhưng có tiếng người hỏi :

- Ai đấy !

Thằng bé rật mình, run-run trả lời :

- Tôi đây ông có đánh giày mũ không ?

Nhưng hình như nó đã trấn tĩnh lại ngay được, nên Kỳ Phát thấy nó tiếp bằng một giọng vui vẻ :

- Đánh giày mũ ông nhé, kem phấn của con tốt lắm, thượng hảo hạng !

Rồi chẳng hiểu người trong phòng trả lời làm sao mà thằng bé đẩy cửa vào hẳn, 5 phút sau, nó đã lại ra,

bỏ vào túi mấy đồng xu, nhưng ngoài ra còn thu-thu ở trong tay một chiếc... chìa khóa cửa.

Kỳ Phát không lưỡng-lự gì nữa. Chàng vùng giầy, sỏ vội đôi giầy, mặc rất nhanh quần áo. Thằng bé đánh giầy mũ lúc này đã ra đến cổng, nhưng nó đi chưa được 15 thước thì đã bị Kỳ-Phát lặng lẽ theo rồi đằng sau. Như đã làm trọn công việc rồi, thằng bé không bỏ một phút phí ở ngoài đường, rào bước đi về phía hàng lọng, rẽ xuống chợ Cửa Nam rồi vòng về đường Cột-Cờ...

Nó có vẻ xung-xướng lắm nên thôi sáo luôn mồm. Qua đài trận vong tướng sĩ, chột linh tính như báo cho biết có người theo, thằng bé chột quay lại. Chẳng hiểu nó có biết là Kỳ Phát theo rồi hay không, chỉ thấy nó cầm đầu bỏ chạy. Không biết làm thế nào nữa, Kỳ Phát cũng đành rào cũng đuổi theo. Mấy phút sau, chàng đã nắm được vai nó kéo lại, làm cho thằng bé sợ hãi quá, mặt tái xanh không còn hột máu, chấp tay vái lấy, vái để kêu van :

- Lạy ông sinh phúc tha cho cháu, bận sau cháu không giám thế nữa !

Kỳ-Phát nghiêm sắc mặt, bảo :

- Mày muốn sống phải tuở thực.

Thằng bé sều mếu nói :

- Vâng lậy ông, ông đừng bỏ tù cháu, tội nghiệp...
Cháu chót đại !...

- Màý đã ăn cắp được những gì từ trước đến nay, phải nói cho thật !

- Dạ lậy ông, cháu vẫn đi đánh giày mũ, không giám ăn cắp ăn nấy gì cả, trưa nay, cháu qua nhà kia ở đường Quần Ngựa, vào chào đánh giày đánh mũ, gặp một cô con gái hỏi cháu vớ vẫn nhiều chuyện, sau cùng cho cháu tiền, và hỏi cháu rằng có biết phòng ngủ Đ. L. không ? Khi cháu nói có, thì cô ấy hẹn rằng nếu tối nay, lại đây, làm cách nào mà ăn cắp được chìa khóa buồng số 11, hay 12 cháu không nhớ rõ mang về cho cô ấy thì cô ấy sẽ cho 5 đồng bạc... Cháu ngần ngại nói từ trước đến nay không hề làm như thế bao giờ thì cô ấy bảo cháu đừng sợ, cứ vờ vào chào đánh giày, đánh mũ rồi nhân lúc bất ý rút lấy chiếc chìa khóa đem về !

Kỳ Phát dục :

- Rồi sao nữa ?

Thằng bé sợ hãi, thưa :

- Lậy ông, tha cho cháu, cháu xin kể hết ! Sau cháu tham tiền quá, bèn đánh liều làm theo lời dặn của cô ấy, khôn nhưng cháu khuấy quên, không nhớ buồng số mấy, nên phải ăn cắp luôn cả mấy chiếc chìa khóa đem về...

Nói đến đây, thằng bé rút trong túi ra ba chiếc chìa khóa, đưa cho Kỳ-Phát mà nói :

- Ông tha cho cháu, đây chìa khóa, cháu xin giả lại ông, thực ngoài ra cháu không hề có giám lấy một thứ gì khác nữa. Ông cứ khám cháu thì biết...

Kỳ Phát có vẻ xuy nghĩ, cầm lấy ba chiếc chìa khóa, bỏ túi, rồi nói :

- Được rồi, ta sẽ tha mày, nhưng ngay bây giờ mày phải dẫn ta đến nhà cô ấy đã !

Thằng bé nằn nì nói :

- Lậy ông, tha cho cháu. Cháu sợ lắm, trong cô ấy tuy đẹp nhưng có vẻ dữ lắm. Trước khi cho cháu đi, cô ấy có rút con giao nhon sáng loáng, chỉ cho cháu xem rồi bảo : Hễ theo lời chị thì bao nhiêu tiền, chị cũng cho, nhưng nếu bép sếp với ai, thì chết đừng có kêu oan đấy

Kỳ-Phát nghiêm sắc mặt, dọa thằng bé :

- Mày phải đưa ta đến ngay, đừng có nói lời thôi, không có thì ta đưa về bóp. Mày không việc gì mà sợ, đã có ta !

Thằng bé không làm sao được, đành phải dẫn Kỳ-Phát đi về lối Quần ngựa, nhưng lúc qua chợ Ngọc-hà, nó bước chậm chậm lại, rồi chỉ tay, bảo Kỳ-Phát :

- Đây, nhà cô ấy ở đây kia, cái nhà sơn đỏ, ngay bên cạnh hiệu thợ rèn ấy.

Và nhân lúc Kỳ Phát còn đương mãi nhìn theo tay chỗ, thằng bé tinh ranh đã ghé răng cắn một chiếc vào tay Kỳ-Phát, làm cho chàng phải rút tay về, rồi nhanh như cắt, nó chạy bán sống, bán chết về con đường ăn thông sang Ô Cầu giấy.

X - Bữa Tiệc Mừng Bất Đắc Dĩ

Buổi sáng, tôi trở dậy, chợt nhớ đến vụ ám sát ông Ủy Ủy Hồng, lo lắng hết sức vì thấy Hoàn vẫn bị giam mà Kỳ Phát đi đâu, luôn mấy ngày hôm nay, tôi không hề thấy tin tức gì cả.

Nhưng rửa mặt, đánh răng xong, tôi bỗng thấy một phong thư, ai lừa xuống dưới khe cửa từ bao giờ. Tôi ngạc nhiên, nhặt lên, sẽ đọc thì hết sức vui mừng vì nhận ra chính chữ của Kỳ-Phát. Thư viết vắn tắt mấy câu, theo giọng một thiệp mời : «Thưa bạn, Đúng 11 giờ trưa hôm nay, mời bạn đến nhà hàng Grand Lac, soi chén rượu nhạt, dự bữa tiệc mừng... bất đắc dĩ với chúng tôi thì chúng tôi lấy làm hân hạnh vô cùng. Báo tin luôn để bạn biết rằng cùng dự tiệc sẽ có cả bạn Kỳ-Phát và Hoàn».

Ký-tên : Trúc Tâm

Tôi sung sướng quá, vì biết rõ thế là Kỳ Phát đã thành công; Kỳ Phát đã tìm ra đủ chứng cứ để tỏ rõ Hoàn là người vô tội. Tôi nóng nảy mong cho chóng đến 11 giờ, vì lúc ấy, chẳng những tôi được gặp Hoàn, một người có thể gọi là sống lại, tôi lại còn được Kỳ Phát thuật rõ cho biết chàng đã luận lý cách nào mà tìm ra chứng cứ

Hoàn chẳng phải đã nhúng tay vào vụ giết Ký-Hồng. Và tôi cũng mong biết thủ phạm vụ này là ai, kẻ nào đã giết Ký Hồng một cách khéo léo như vậy và nguyên nhân vụ ám sát vì đâu ?

Đúng giờ, đến chỗ hẹn, tôi đã thấy Trúc-Tâm ở đó rồi. Chàng vui vẻ bắt tay tôi rồi nói :

- Kỳ-Phát viết thiệp cho anh, nói là bữa tiệc mừng bắt đắc dĩ, nhưng tôi xin cải chính là tôi rất vui mừng mà được mời các anh dự bữa tiệc này, có thể thì lòng tôi mới được yên !

Tôi gật đầu nói :

- Tôi hiểu anh lắm ! Chẳng qua Kỳ Phát muốn đùa anh nên nói như vậy thôi !

Rồi tôi lại hỏi ngay Trúc Tâm :

- Hoàn đâu ? Được tha từ bao giờ ? Ai là thủ phạm, hử anh ?

Trúc Tâm mỉm cười, đưa nước cho tôi, rồi nói :

- Anh hãy súc miệng. Anh hỏi nhiều quá, nhưng thôi, hãy đợi Kỳ Phát lại, anh ấy sẽ kể lại cho anh nghe tường tận hơn. Và lại sự thực, chính tôi, anh ấy cũng mới cho nghe chứng cứ tỏ rõ Hoàn chẳng phải là thủ phạm, còn

những chi tiết trong vụ này, thì tôi cũng chưa hiểu đầu cuối ra sao cả.

Ngay lúc này Ký-Phát bước vào, theo sau là Hoàn. Chàng vui vẻ bảo tôi rằng :

- Tôi đoán ngay rằng thế nào anh cũng lại trước thực đúng, vì tôi chưa thấy một người bạn nào nóng nảy bắt mọi người kể chuyện cho nghe, bằng anh.

Trúc Tâm cũng cười bảo :

- Ấy, anh cũng vừa hỏi dồn tôi ba, bốn câu, tôi bảo hãy đợi anh đến để anh kể đuôi đầu cho nghe...

Kỳ Phát gật đầu :

- Được rồi, tôi sẽ thuật lại mọi việc để ông bạn nóng tính này và anh nghe, và nhất là cho Hoàn biết rõ mọi sự nữa, chứ hiện thời thì anh chàng như mới ở trên cung trăng lạc xuống.

Sóc lại áo cẩn thận, Kỳ-Phát hắng giọng, rồi tiếp :

- Trước hết, tôi hãy mở đầu chuyện bằng một câu danh ngôn, chẳng biết là của Ấn độ hay Ma-la-bà... Câu ấy là : Men rượu tình ái cũng làm say người, mờ mắt, ù tai, mất trí-khôn chẳng kém gì thứ rượu nặng nhất !

Liếc nhìn thấy Hoàn cúi đầu, tôi đỡ lời, nói :

- Thôi, anh hãy kể đi, tôi vẫn biết anh có cái tài thuật lời danh nhân, những câu «Khổng Tử viết» mà chính anh bịa ra rồi !

Kỳ Phát gật đầu, quay nhìn Hoàn rồi nói :

- Tôi muốn mở đầu vụ này bằng câu ấy là vì đến bây giờ, tôi vẫn giận Hoàn, nó đã tỏ vẻ nghi ngờ không săn sóc gì đến nó, hay nói cho đúng hơn, đến việc người yêu của nó.

Trúc Tâm liệu lời chống chế giúp Hoàn.

- Hắn còn ít tuổi, vả lại trong lúc mê muội nên thế. Xong bây giờ hắn Hoàn đã hồi tâm !

Kỳ Phát sẽ nhún vai, rồi nói :

- Điều đó thì chưa chắc lắm. Mặc dầu, bây giờ tôi vui lòng nói rõ mọi việc cho hắn nghe... Chính anh đây, (Kỳ Phát chỉ tôi), cũng đã có ý trách tôi sao không chịu hoạt động, tìm tòi tra xét gì, khi được tin Hoàn về báo Nhung đã bị bắt cóc. Bây giờ tôi nói thẳng ngay rằng khi ấy, vừa nghe Hoàn kể chuyện lại xong, tôi đã có ý nghi ngờ rằng đó chỉ là một trò dàn cảnh vụng về...

Tôi ngạc nhiên, hỏi lại :

- Thế Nhung thực không phải bị người bắt cóc hay sao ?

Kỳ Phát bĩu môi, nói :

- Làm gì có chuyện thực khi cứ nguyên nghe câu chuyện Hoàn kể lại đã có bao nhiêu điều vô lý ! Này nhé, khi chiếc xe dừng lại cách Nhung mấy thước, có kẻ gọi : Cô Nhung ! Nếu Nhung chẳng phải nghe rõ tiếng người quen, hoặc có mưu-mô gì với nhau, thì không có lý gì Nhung lại bỏ Hoàn đấy mà chạy lên để cho kẻ lạ mặt kéo tuột vào trong ô tô... Một điều nữa, là Hoàn thấy Nhung khi ở đầu đường Cổ Ngư tới quá cửa đền Quan-Thánh, luôn luôn nhìn lại phía sau, như có ý tìm tòi cái gì, đến nỗi Hoàn phải để ý hỏi Nhung có phải muốn gọi xe không...

Tôi ngắt lời Kỳ Phát, nói :

- Phải, tôi còn nhớ Hoàn kể lại rằng lúc ấy Nhung trả lời không...

Kỳ Phát gật đầu :

- Nhung không tìm xe, mà cứ quay lại luôn luôn thì chỉ là vì có hẹn người đợi... đợi để bắt cóc mình...

Hoàn nghe đến đây, toan ngắt lời Kỳ Phát, để cãi lại, nhưng sau lại rụt rè im lặng. Cử chỉ ấy, không thoát khỏi mắt Kỳ Phát; chàng gật gù liếc nhìn Hoàn rồi mỉm cười, nói rằng :

- Nhưng đó chỉ mới có hai điều khả nghi, cần phải thêm một vài điều nữa thì những người nặng lòng tin như Hoàn mới không cãi vào đâu được. May thay, tôi đã sẵn có ! Các anh hẳn còn nhớ sáng sớm hôm sau, Trúc Tâm báo cho tôi biết đã tìm thấy chiếc xe ô-tô của bọn hung phạm.

Trúc Tâm gật đầu :

- Phải, ở gần ngay chỗ con đường Rond point, rẽ vào lối sau Bách-thú...

Kỳ Phát gật gù, bảo :

- Mà chúng ta cũng chẳng lạ gì chỗ ấy gần một dinh cơ nhà binh, suốt đêm ngày lúc nào cũng có lính bằng súng canh gác. Như vậy thì nếu bọn gian đồ xe ở đấy, để đưa Nhung về giam ở một nhà gần đấy...

Trúc Tâm ngắt lời :

- Khu ấy thì chỉ có thể đưa về lối Ngọc Hà, Quận Ngựa, hay xa nữa thì Ô Cầu Giấy.

Kỳ-Phát gật đầu :

- Anh nói có lý, nhưng hãy để tôi kể tiếp. Nhưng từ lúc xe ô tô đỗ lại, đến lúc dẫn Nhung về tới nhà giam, sao Nhung không kêu la cầu cứu ? Phải, tại sao, khi chỉ một tiếng kêu nhỏ thôi, ở chỗ ấy bất cứ lúc nào, Nhung cũng có thể làm cho mấy người lính gác kia phải để ý...

Tôi ngẫm nghĩ, một lát, hỏi :

- Nhưng tôi ví-dụ rằng lúc ấy, Nhung đã bị đánh thuốc mê rồi ?

Kỳ-Phát gật đầu :

- Phải, Nhung chỉ có thể bị đánh thuốc mê thôi, vì nếu chúng nhét dẻ vào mồm thì Nhung vẫn có thể cự quậy, vật lộn với chúng được, và như thế thì bọn lính gác đã biết rồi... Tôi nghĩ như vậy, nên đã để ý xem trong xe có còn phảng phất mùi thuốc mê không, nhưng tôi không hề thấy một mùi gì lạ cả, như ngay hôm ấy về nhà, tôi đã nói với anh.

Nhìn về phía Hoàn, Phát tiếp :

- Như thế nghĩa là nếu Hoàn lúc ấy không hoảng hốt gì cả, cứ bình tĩnh chấp hai tay về phía sau lưng, đi tản bộ về phía này, sẽ thấy Nhung cùng bọn hung phạm

vui vẻ nhanh nhẹn chạy về phía Ngọc Hà, hay Quân Ngựa, Cầu Giấy như lời anh Trúc Tâm vừa nói. Không chừng mà chính Nhung lại dục những ông tướng bắt cóc ấy chạy nhanh theo mình cơ đấy. Ấy là tôi chưa kể đến mẫu giấy màu tím có mấy chữ tuy không liên lạc thành câu, nhưng đã rõ ý hẹn hò... Giờ ấy đã đúng vào giờ Nhung bị bắt cóc, mà mảnh giấy ấy lại là màu tím... Hoàn của chúng ta đây sẽ nói cho các anh biết rằng người yêu của Hoàn vốn thích màu tím... áo tím, giấy viết thư màu tím, cả bó hoa cho con khi gài lên trên cây cũng vẫn đều một màu tím.

Tôi thấy Hoàn cúi đầu không dám nói gì thì thương hại quá, nên cố sức tìm ra những lý lẽ để đánh đổ những chứng cứ buộc tội gắt gao của Kỳ Phát. Tôi hỏi :

- Nhưng còn tờ giấy hăm dọa để đòi tiền chuộc hai vạn rưỡi bạc ? Như ý anh nói thì có lẽ cô con gái nguy hiểm ấy đã bày trò ra thế để định lấy tiền của bố hay sao ?

Kỳ Phát vội lắc đầu :

- Không, tôi có nói thế đâu ! Tôi chỉ nhận thấy một điều đến ngay lá thư hăm dọa kia cũng lại càng tỏ ra rằng Nhung không phải thực là bị bắt cóc. Các anh thử nghĩ mà xem, nếu thực có kẻ bắt cóc Nhung định để

tổng tiền, tất nhiên kẻ ấy cần phải suy-nghĩ tính-toán lắm, làm cách nào khi người nhà đưa tiền chuộc, hẳn có thể lấy được một cách dễ dàng, không sợ sa vào lưới pháp luật ! Trái lại, việc của Nhung thì khác hẳn. Kẻ bắt có chú ý làm ra chuyện rắc rối như dẫn chôn tiền vào gốc cây thứ mấy, thứ mấy, nhưng lại không để ý đến chỗ khoảng đường Cổ Ngư là một nơi nhận tiền nguy hiểm nhất. Thực vậy, đó là một con đường độc đạo, các nhà chuyên trách có thể nấp đâu rình cũng rất dễ dàng, và một khi thấy kẻ bắt cóc đến lấy tiền, chỉ một tiếng còi hiệu, đầu đường Quan Thánh có người chặn, đầu đường dốc Yên-Phụ có người chặn thì hãy hỏi kẻ bắt cóc chạy làm sao cho thoát ! Do đó, tôi luận lý ra rằng kẻ viết thư ấy không cần gì đến việc tới chỗ hẹn lấy tiền !

Tôi cười, lắc đầu :

- Anh càng nói nhiều, tôi lại càng thấy vụ án này bối rối và khó hiểu quá. Nhung bày ra trò bắt cóc, bày ra trò tổng tiền, mà không cốt lấy tiền, thì Nhung có phải điên đầu mà làm ra những sự rắc rối vô-ích ấy ?

Kỳ-Phát cũng cười, gật đầu :

- Đó là vì anh chỉ mới nghĩ đến một vụ bắt cóc, quên khuấy mất vụ ám sát rồi ! Nay nếu anh nghĩ cả đến hai việc thì sẽ thấy liên lạc với nhau hết sức... Nếu không

có việc tổng tiền hai vạn rưỡi bạc thì làm gì có việc Hoàn phải cãi cọ với ông Ký Hồng, làm gì có việc ông Ký Hồng bị ám sát.

Tôi nóng nảy hỏi :

- Anh vẫn chưa nói rằng ai là thủ phạm giết Ký-Hồng?

Kỳ-Phát nhìn thẳng vào mặt tôi, rồi tiếp ngay :

- Là Nhung chứ còn ai vào đây nữa ?

Tôi lắc đầu :

- Câu ấy anh cần phải cân-nhắc cẩn thận chớ buộc tội vội vàng cho người... Anh đã quên rằng Nhung là con gái của Ký-Hồng rồi ư ?

Kỳ-Phát mỉm cười :

- Không, tôi không quên, và tôi cũng tự hỏi tôi nhiều lần như thế ! Bảo rằng Nhung giết Ký-Hồng, nhưng tại có gì ? Thì đây, một đêm tôi đột nhập vào khám xét buồng ngủ Ký-Hồng, đã thấy tập nhật ký này...

Vừa nói Kỳ Phát vừa rút trong túi ra một cuốn giấy nhỏ. Chàng để lên bàn rồi nói tiếp :

- Tập nhật-ký này dài lắm, và cũng có nhiều đoạn ly kỳ, hay ho lắm, có thể giúp tài liệu cho một nhà văn nào thích viết về loại xã hội rất tốt. Đọc cuốn này, các anh sẽ thấy những mưu mô sảo trá của Ký-Hồng buôn bán lừa đảo, man trá thế nào mà có thể giàu nhanh được như thế. Các anh sẽ thấy một quãng đời, Ký-Hồng đã làm nghề buôn thuốc phiện lậu, làm giấy bạc giả, vào sinh ra tử nhiều phen... Các anh sẽ đọc suốt ba trang giấy đặc câu chuyện Ký Hồng trả thù một kẻ đã giám rắp tâm phản bội mình... Kẻ ấy là ai, ở đâu, trong nhật ký không nói rõ, chỉ gọi bằng mày, bằng mi, bằng thằng kia mà thôi, nhưng nhật ký cho ta biết rằng kẻ thù ấy có một người con gái bị Ký Hồng bắt cóc mất từ hồi còn bé. Chúng ta không rõ cái mưu thâm độc của Ký-Hồng định dùng đứa con gái kia trả thù kẻ địch bằng cách nào, chỉ biết một điều là Nhung chính là người con gái ấy.

Tôi rật mình, hỏi lại :

- Vậy ra Nhung không phải con đẻ của Ký-Hồng ?

Kỳ-Phát gật đầu :

- Bây giờ ta hãy ví dụ đứa con gái kia nhón lên, vốn sẵn có cái máu huyết ghê gớm nguy hiểm của bố mẹ truyền lại, đứa con gái ấy tình cờ một hôm bắt được tập

nhật ký của Ký Hồng. Nó đã rõ được chẳng những Ký-Hồng không phải là bố đẻ, lại còn là một kẻ thù. Như tôi vừa nói, sẵn có cái tính hung bạo của bố mẹ lưu lại trong mạch-máu, tất nhiên nó phải nghĩ đến cách trả thù.

Trúc-Tâm gật đầu nói :

- Như thế, ta phải đặt một giả-thuyết nữa thì mới thấy được liên lạc trong hai vụ ám sát và bắt cóc.

Tôi bảo Trúc tâm :

- Có phải anh định nói rằng Nhung phải có thù với Hoàn ?

Trúc-Tâm gật đầu.

- Phải, vì thế cho nên Nhung mới tìm cách giết Ký-Hồng mà Hoàn lại phải mang tội, tức là kể một phát tên giết được hai chim vậy !

Tôi suy nghĩ một lát, rồi nói :

- Tôi vẫn chưa hiểu rõ cái cách Nhung đồ tội cho Hoàn thế nào ?

Kỳ Phát nói :

- Trước tôi cũng phải nát óc vì cái cơ chìa khóa để ở trong sao lại có người ngoài vào được, mà vẫn không thể nào cắt nghĩa cho ra. Sau tôi đành phải tạm gác điều đó, trước hết hãy đi tìm những chứng cứ xem có phải thực có người vào buồng Hoàn không ? Muốn biết thế, tôi phải đến dò hỏi ngay tại phòng ngủ Đ. L...

Tới đây, Kỳ Phát kể lại cho mọi người nghe công cuộc dò tìm của chàng, những lời nói của hai tên bồi và nhất là của lão khách béo. Chàng lại tiếp :

- Đã biết chắc rằng có một người con gái bí mật định vào buồng Hoàn nhưng khi thấy có người trông thấy phải vờ rẽ vào buồng tên khách béo. Tôi lại ví dụ người con gái ấy sau khi đã gõ cửa buồng Hoàn, dùng một thứ hương xông cho Hoàn mê ngay đi, bỏ vào đấy chùm chìa khóa của Ký-Hồng, một chứng cứ không thể chối cãi buộc tội cho Hoàn, rồi đi ra, sau khi khóa trái cửa lại.

Tôi ngắt lời :

- Nhưng đã khóa trái của tức là chìa khóa không có cắm ở bên trong nữa. Mà như anh vừa nói thì Hoàn đã bị mê rồi, lẽ nào còn có thể trở gậy mà cắm trả chìa khóa vào chỗ cũ ?

Kỳ-Phát gật đầu :

- Phải, chỉ còn mỗi một điều ấy nữa, cắt nghĩa được tức là tỏ-rõ Hoàn là người vô tội. Không còn một manh mối nào nữa, tôi đành phải nhờ đến ông thần may-mắn thường vẫn giúp các nhà trinh thám. Tôi lập tức đăng báo hứa thưởng cho những ai có thể cho tôi biết một chút dấu-tích gì của người con gái bí-mật kia. Tôi không hy-vọng gì có người đến báo, nhưng tới hy-vọng thủ phạm, sau khi đọc lời dọa nạt của tôi nói đã tìm thấy nhiều vết tích khả nghi ở phòng ngủ của Hoàn, sẽ phải lo sợ tìm cách tiêu hủy cái vết tích gì còn để sót lại... Quả nhiên sự may mắn đã giúp tôi... Mất công chờ đợi, tôi đã bắt được một kẻ chuyên môn chỉ ăn cắp chìa khóa !

Tới đây, Kỳ-Phát lại kể tiếp cuộc rình bắt thằng bé đánh giầy mũ thế nào, và lúc nó dẫn Kỳ-Phát đến nhà thủ-phạm thì bỏ chạy ra sao, rồi lại tiếp :

- Thằng bé tuy bỏ chạy, nhưng nhà thủ phạm tôi đã biết ! Tôi chẳng ngại ngần gì lên vào, vì lúc ấy cửa chỉ khép, - lên thẳng gác, thấy đó là một gian nhà bỏ trống, ngoài một chiếc chăn-dạ để nằm, vát ở một số thì không còn đồ vật gì khác nữa. Vát bừa bãi trên mặt sàn, tôi thấy mấy vỏ hộp cá sặc đìn, vài mẩu bánh tây khô, mấy chiếc vỏ chuối ! Tôi đoán chắc đây là nơi thủ phạm tạm chú-ân, lấy chăn và sàn gác làm giường, lấy

hành tây và đồ hộp làm bữa. Và trong bếp, tôi thấy có nhiều than vôi mới đốt, lúc tìm mãi mới thấy được một mẫu lụa tím này...

Vừa nói, Kỳ-Phát vừa rút trong túi ra một mẫu lụa gần sém cháy hết, nhưng vẫn còn giữ màu tím và xo-xanh vẫn còn thấy đúng với mẫu áo tím mà Kỳ Phát đã lấy được của người khách béo !

Tôi hỏi :

- Thế anh có đợi Nhung về hay không ?

Kỳ Phát cười :

- Tôi đợi làm gì, việc bắt thủ-phạm có phải là công việc của tôi đâu, mà là của ông bạn thân chúng ta đây.

Vừa nói Kỳ Phát vừa liếc nhìn Trúc Tâm. Anh chàng đành cúi đầu thú-thực :

- Tiếc quá, lúc anh Kỳ-Phát lại bảo tôi thì cuộc vây bắt đã thành vô-công-hiệu. Con chim sanh đã cất cánh từ bao giờ rồi.

Nhìn thẳng vào mặt Kỳ Phát, Trúc-Tâm nói :

- Nhưng tôi đoán chắc anh Phát quái ác thế nào trước khi rời khỏi gian nhà ấy cũng đã để lại một dấu hiệu gì

cho Nhung biết mà trốn đi.

Kỳ Phát mỉm cười một cách ranh mãnh và bí mật :

- Việc ấy tôi những quên đi mất rồi, tôi không cần nhớ vì như tôi nói việc bắt thủ-phạm có phải là việc của tôi đâu ? Tôi chỉ có một trách nhiệm là tỏ rõ nỗi oan cho Hoàn.

XI - Một Bài Học Về Sự Oán Cừu

Tôi ngẫm nghĩ một lát, sau hỏi Kỳ Phát :

- Nhưng anh vẫn chưa cho tôi biết Nhưng làm cách nào mà có thể ra khỏi buồng rồi mà vẫn có thể khóa trái cửa lại trong khi chìa khóa vẫn cắm ở bên trong ?

Kỳ-Phát gật đầu :

- Điều ấy cũng không khó khăn gì lắm, có điều càng dần dỉ thì ta lại càng không nghĩ tới ! Đây, anh hãy xem chiếc chìa khóa này, sẽ hiểu ngay !

Vừa nói, Kỳ Phát vừa rút trong túi ra một chiếc chìa khóa sắt. Tôi thoáng nhìn không thấy gì cả, nhưng sau tôi bỗng chú ý đến chỗ đầu chìa khóa lại có một lỗ rỗng vuông. Tôi ngẫm-nghĩ, sau đành phải hỏi :

- Tại sao lại có lỗ vuông này nhỉ ? Kỳ Phát mỉm cười :

- Tôi thực không ngờ Nhưng lại có óc về cơ khí như thế. Anh hãy tưởng tượng mà xem, có gì là khó đâu ! Sau khi Hoàn bị mê đi rồi, Nhưng đặt Hoàn nằm lên giường cẩn thận, dấu chùm chìa khóa kết của ông Ký Hồng xuống dưới đệm, rồi đứng ở bên trong, tra chìa khóa vào cửa buồng, như ta muốn khóa buồng ở phía

trong vậy. Sau đó, Nhung ra khỏi buồng, lấy ra một thứ chìa khóa khác. Chiếc chìa này chỉ là một thanh sắt vuông, lắp vào đúng với lỗ vuông ở chiếc chìa khóa để sẵn ở bên trong. Bây giờ, Nhung chỉ còn việc cầm chiếc chìa khóa ngoài vặn, chìa khóa bên trong cũng quay, thế là cửa đóng. Nhung rút chìa ngoài ra, thế là chìa khóa trong vẫn ở nguyên chỗ cũ làm cho người vô tình phải yên chí rằng chính người bên trong khóa vậy.

Trúc Tâm gật gù :

- Nhung nghĩ ra kế che mắt các nhà chuyên tránh ranh mãnh thực. Chúng ta phải biết Nhung đã rắp tâm từ lâu lắm, mọi việc đều chỉnh bị sẵn-sàng nên mới bày cảnh được hoàn toàn đẹp đẽ như vậy !

Kỳ Phát cười :

- Anh khen Nhung là phải, vì anh vẫn còn chưa khỏi cái bệnh thông thường là đứng trước một việc gì mà có chứng-cớ rõ rệt rồi, các anh lập tức yên-chí ngay, chỉ nghĩ đến việc buộc tội thủ phạm, chứ không nghĩ đến cách gỡ tội nữa !

Ngừng lại một lát, Kỳ-Phát tiếp :

- Cứ nguyên một điều anh nói Hoàn vì phạm tội, trong lòng hoảng hốt, mọi việc hành động đều lúng

túng không đâu ra đâu cả, như vậy sao lúc anh đến gõ cửa phòng, Hoàn lại ngủ say, mãi mới trở giậy.

Tôi gật gù :

- Phải, nguyên một điều ấy đã vô lý rồi.

Hoàn bây giờ mới chậm chậm ngừng đầu lên, nhìn chúng tôi, rồi hỏi Kỳ Phát :

- Những điều anh luận lý đều đúng và rõ ràng quá, nhưng anh còn quên một điều chưa nói cho em rõ là vì có gì mà Nhung lại thù em đến bậc tôn công bày ra cái kế thâm độc ấy.

Tôi và Trúc-Tâm đều yên lặng đợi Kỳ Phát trả lời, vì nhận thấy lời nói của Hoàn quả có lý.

Nhưng Kỳ-Phát mãi mãi vẫn không trả lời, sau cùng mới nhún vai mà nói :

- Điều ấy, thuộc vào phạm vi tình cảm. Hoàn và Nhung trong cuộc tình duyên, có điều gì sích mích mà Hoàn không để ý, nhưng Nhung thì hết sức chú ý đến.

Và Phát quay lại phía chúng tôi như để phân vua.

- Các anh hẳn đã từng thấy rằng người đàn bà thực khó hiểu, có khi chỉ vì một câu chuyện nhỏ mọn, đàn ông chúng ta không để ý mà đàn bà họ bị chạm lòng tự ái, liệt ta vào hạng tử thù ngay !

Hoàn vừa toan nói gì thì tên bồi bồng ở ngoài lễ phép vào thưa :

- Thưa, ở ngoài có người nói muốn hỏi ông Hoàn có tí việc.

Hoàn lập tức đứng dậy, nói :

- Quái lạ, không biết ai để em ra xem.

Hoàn đi rồi, tôi mỉm cười bảo Phát :

- Nếu tôi không lầm thì cách anh lý luận vừa rồi, tiếng nôm thường vẫn gọi là... cãi bừa.

Kỳ Phát cũng cười, không nói gì, một phần cũng là vì Hoàn ở ngoài đã đi vào. Tôi hỏi :

- Ai hỏi gì Hoàn đấy ?

Hoàn lắc đầu :

- Không, có mấy người bạn thấy tin em bị nạn lại hỏi thăm, họ cố nài mời dự tiệc mừng, khi em nói đương

ăn, họ lại mời tiệc trà tối nay.

Kỳ Phát gật đầu :

- Anh em họ có lòng mến mình như vậy, cũng nên đi, đừng từ chối mà phụ lòng người !

Câu chuyện đến đây đã xoay ra phương khác ! Không khi trong bàn tiệc đã thành nhẹ nhàng vui vẻ vì không một ai nhắc đến những vụ bắt cóc và án mạng nữa..

Một lát, Kỳ Phát bỗng vuôn vai, rồi cười mà bảo tôi rằng :

- Anh ạ, tôi độ đây có lẽ già đi rồi hay sao mà mới ngồi có một tí đã mỏi lưng quá, các anh cứ ăn uống đi, tôi đứng giậy đi lại mấy bước cho nó khỏi mỏi đã. Nhân thể để hút mấy hơi thuốc lá cho đã rượu.

Nói xong, chàng đứng dậy, ra quầy hàng lấy thuốc lá châm hút, rồi lại trở vào mà đứng chống tay vào ghế của tôi, nói chuyện. Vô ý, một lần gạt tàn thuốc lá trên tay, Kỳ Phát đã để bụi bay vào vai áo Hoàn. Tôi định giơ tay phỉ bụi cho Hoàn thì Kỳ-Phát đã phỉ hộ. Chàng gật gù :

- Trời chớm rét, nóng rượu, hơi say say, hút mấy hơi thuốc lá thơm ngon, quả có thú thật.

Trúc Tâm cũng gật đầu nói :

- Chẳng mấy khi anh em có dịp thông thả ngồi ăn uống với nhau như thế này, tôi muốn rằng anh em đều uống thực say mới hả ?

Và để làm khuôn mẫu, Trúc Tâm rót đầy chén rượu của mình, uống một hơi cạn hết. Mặc dầu tôi từ chối, tửu lượng rất kém, Trúc Tâm cũng ép uống nửa cốc. Riêng có chàng thì mỗi cốc đầy đều một hơi cả, chẳng mấy chốc mà mặt đã đỏ bừng, chuénh choáng, cười nói râm rĩ. Và lúc tiệc tan, Trúc Tâm lão đảo chân nam đá chân chiêu, phải bám vào Kỳ Phát mới khỏi ngã khuyu.

Tiệc tan, Hoàn về nhà ngủ một giấc, rồi xin phép đi chơi, dặn sẽ không về ăn cơm chiều. Còn Kỳ Phát thì dặn tôi :

- Anh để tôi ngủ yên giấc nhé, đúng 7 giờ sẽ gọi. Rồi chúng ta đi ăn cơm !

Và trong lúc tôi làm việc thì Kỳ Phát ngủ ngáy o-o, tỏ ra rằng trong mấy ngày hôm nay, có lẽ anh đã phải thiếu ngủ nhiều quá ! Bấy giờ 15, Kỳ Phát mở choàng mắt nhìn tôi, rồi hỏi :

- Chết chưa, mấy giờ rồi !

- Bây giờ 15 !

Kỳ Phát choàng dậy, cầu nhàu :

- Tí nữa thì nhớ việc, sao tôi dặn anh đánh thức tôi 7 giờ đúng cơ mà !

Tôi cười :

- Tại tôi thấy anh ngủ ngon giấc quá, nên không nỡ đánh thức.

Kỳ Phát dục tôi :

- Thôi, anh đứng dậy sửa soạn đi, kéo muộn rồi ! Anh cứ thương hại tôi như thế vài lần thì... rồi tôi đến phải tuyệt giao với anh mất !

Tôi mặc quần áo, vừa cười mà bảo :

- Gớm anh làm đi ăn cơm mà như đi việc quan vậy.

Kỳ Phát rửa vội mặt, chải đầu, nghiêm sắc mặt bảo tôi :

- Anh tưởng chỉ có việc đi ăn cơm thôi sao ?

Tôi rật mình, hỏi lại :

- Thế còn việc gì quan trọng khác nữa ư ? Sao anh không bảo tôi biết trước !

Kỳ Phát không nói gì, chỉ nhanh nhẹn đi giày mặc áo. Một lát sau, chúng tôi đã ra khỏi nhà ! Kỳ-Phát chép miệng bảo tôi :

- Anh hay nói thừa nhiều quá và nói không đúng lúc một chút nào cả !

Thấy tôi toan lại hỏi, Kỳ-phát đã chẹn lời, bảo :

- Không, bây giờ chúng ta đi ăn, thì hãy ăn cho xong bữa đã, sau chuyện trò gì, hãy hay !

Và đến lúc ăn uống xong xuôi, xem đồng hồ mới 8 giờ 10, Kỳ Phát mới ung dung châm thuốc lá, bảo tôi rằng :

- Chúng ta hãy còn sớm giờ một chút, nào, anh muốn hỏi han gì thì hỏi đi ?

- Tôi muốn biết chúng ta sẽ đi đâu bây giờ, và có việc gì ?

Kỳ-Phát thở khỏi thuốc, mỉm cười, trả lời :

- Chúng ta đi về chùa Láng ! Để xem cái tình của Nhung đối với Hoàn có thể tin cậy được không ?

Thấy tôi lộ vẻ không hiểu, Kỳ-Phát cắt nghĩa :

- Anh hẳn nhớ lúc ăn cơm trưa, Hoàn có người đến hỏi. Lúc vào, trông bộ diện, tôi thấy anh chàng lúng-túng, mà tay vừa mới từ túi áo trên bỏ xuống. Tôi nghi ngờ ngay, nên vờ đánh rơi tàn thuốc lá vào áo Hoàn, phủi hộ hẳn và dùng tài mọn, móc túi, lấy được mảnh giấy đề trong...

- Chắc là thư của Nhung ?

- Anh đoán đúng, trong thư Nhung nói : Hoàn dù thế nào cũng hãy thương Nhung, cho Nhung gặp lần cuối cùng để bộ bạch tâm lòng. Họ hẹn nhau ở chùa Láng hồi 9 giờ 15 tối nay !

Rồi Kỳ Phát đứng dậy ra trả tiền nhà hàng, khi ra tới đường thì chép miệng bảo tôi :

- Tôi bảo những kẻ yêu say mê chẳng khác gì mù, thực đúng ! Đó anh xem, mình hết lời cắt nghĩa cho Hoàn nghe, mà nào nó chịu tin ! Chính vì thế mà tôi cứ để yên thử xem cô ả còn những mưu kế gì định thi thố ra cho hết. Và may ra, do đó, tôi có thể biết được cái có Nhung thù Hoàn !

Rồi Kỳ Phát thú thực :

- Chính về chỗ này, tôi chưa biết rõ, nên lúc Hoàn hỏi vặn, tôi không biết nói năng làm sao cả, sau đành phải cãi sùỵ-sóa !

... Chừng nửa giờ sau, chúng tôi đã từ con đường Ô Cầu Giấy, rẽ vào chùa Láng ! Chung quanh đều vắng ngắt, con đường đất trước mặt chỉ lờ mờ do ánh trăng cuối tháng.

Kỳ Phát dừng bước nhìn quanh, rồi sẽ bảo tôi :

- Anh và tôi phải khéo khéo lẩn sau những gốc cây nhé, họ ngồi kia !

Tôi nhìn theo tay chỉ, thấy quả nhiên ở vệ đường, có bóng hai người ngồi. Chúng tôi tiến lên chừng 10 thước nữa thì dừng lại và cùng nép vào sau một thân cây vì hai bóng đen kia đã đứng đấy. Họ đi sát cánh nhau, thủ thủ có lẽ toàn là những lời âu yếm. Chúng tôi cũng lần lần đi theo... Bỗng tôi thấy cái bóng nhỏ quay lại nhìn quanh như xem có ai là người lạ, làm cho Kỳ-Phát vội kéo tay tôi tiến nhanh lên và bảo khẽ :

- Nhưng chắc sắp hành động cái gì, chúng ta đến gần họ hơn chút nữa mới được.

Và quả nhiên, Phát đoán đúng. Trong lúc Hoàn không để ý. Nhưng từ từ thò tay rút trong người ra một con

giao nhọn, sáng loáng, rồi giơ cao, định đâm chéo vào phía sau lưng Hoàn. Nhưng Kỳ-Phát đã kêu thét :

- Hoàn !

Hoàn rật mình quay lại, vừa kịp tránh khỏi mũi giao, nhưng Nhung như một con hổ dữ, đã sấn sổ bước lên, đâm chém lia lịa. May mà Hoàn cũng nhanh nhẹn, lại được Phát giậy cho dăm ba miếng vỡ, nên những nhát giao chí mạng, Hoàn chỉ bị sượt vào vai vào tay thôi !

Phát và tôi đều cầm cổ chạy lên tiếp cứu. Nhưng đến nơi, thì vừa lúc Hoàn đã dang được dao của Nhung, đẩy ngã xuống, túm lấy tóc, giơ dao lên toan đâm xuống. Nhưng Kỳ Phát đã tới kịp giữ lấy dao. Hoàn như điên cuồng nói :

- Anh để em cho nó một nhát, nó thực là giống yêu tinh, vừa rồi hãy còn thon thót thề giới thề đất.

Nhung nghe Hoàn mắng nhiếc, chỉ cười nhạt. Rồi Nhung gật gù bảo Kỳ Phát rằng :

- À, Ông Kỳ-Phát đây à ? Ông quả có tài thực. Nhưng đưa em ông thì ngu dốt quá lắm ! Này Hoàn, mi tưởng ta yêu mi thực ư ? Đừng có nhầm thế, trái lại ta chỉ muốn mọi gan mổ ruột mi thôi !

Rồi quay lại phía Kỳ Phát, Nhung rít lên :

- Còn mi nữa ! Mi hãy giết chết ta ngay đi, ta có sợ gì đâu ! Ta chỉ tiếc kẻ của ta không thành ! Nhưng ta có chết cũng hả lòng, vì đã hết sức báo thù !

Kỳ Phát dịu dàng bảo :

- Nhung nói tôi không hiểu, tôi với Nhung nào có thù gì ?

Nhung gầm lên :

- À, mi nói mi không thù, vậy kẻ nào đã đang tay bóp cổ chết ông phán già ở Tâm-Mai ! Ông già ấy chính là cha đẻ ra ta !

Nhung cười như một kẻ điên dại :

- Ta có hai kẻ thù : lão Ký Hồng đã hại cha ta và bắt ta về ! Còn mi thì đã vì Cúc mà giết cha ta. Nhờ có tập nhật ký của Ký Hồng, ta đã biết rõ ẩn-khúc, và sau khi tìm tòi dò hỏi, ta biết được cha ta là ai, nhưng ta lại cũng biết luôn cha ta đã bị mi giết rồi. Chính vì thế mà ta phải bày mưu lập kế, giết được Ký Hồng và buộc tội cho Hoàn, Hoàn là con của Cúc. Hoàn lên đoạn đầu đài mới thực làm cho mi phải đau đớn, xót sa hơn là chính mi bị giết !...

Kỳ-Phái thở dài... Chầm-chậm, chàng gỡ con dao ở tay Hoàn ra, rồi sẽ bảo :

- Thôi, con đứng dậy ! Tha cho Nhung ! Cô-nhân có nói : oan-cừu nên cởi chứ không nên buộc. Nếu cứ oan-oan tương báo mãi thì biết bao giờ cho xong được.

Rồi Kỳ Phát kéo Hoàn cùng tôi đi về lối đường cái, trong khi Nhung mắt vẫn gườm, đứng giậy, rồi đi lùi lại phía sau, tắt qua đồng ruộng. Nhung một hồi còi dài đã rít lên trong đêm tối. Tôi nghe rõ tiếng Trúc Tâm quát :

- Nhung hãy đứng lại !

Kỳ-Phát dậm chân kêu :

- Thôi chết Nhung rồi, Trúc Tâm tại sao lại biết mà rình bắt ở đây !

Nhung lúc này đã cầm đầu chạy. Trúc Tâm quát :

- Đứng lại ngay, không có ta bắn chết.

Nhung vẫn chạy. Một tiếng nổ, một làn ánh sáng lóe ra. Như một con vật bị đạn, Nhung cố chạy thêm mấy bước, rồi ngã gục. Cả bọn chúng tôi và Trúc Tâm cùng hai người mật thám phụ đã ủa chạy tới. Dưới ánh đèn pile chúng tôi đã thấy rõ Nhung rên rỉ trong vũng máu, viên đạn của Trúc-Tâm đã ác nghiệt trúng bụng, làm

loang đỏ hần một vạt áo dài màu tím. Trúc Tâm tỏ vẻ hối hận :

- Tôi nhầm chân, không ngờ trúng bụng.

Nhung Hoàn đã cúi xuống, ôm Nhung lên, để dựa đầu vào ngực mình :

- Nhung ơi, em thấy thế nào ?

Nhung chỉ nhắm mắt, không trả lời, và nhìn Kỳ Phát bằng một cách vô cùng khinh bỉ. Phát như hiểu ý, vội bảo Trúc-Tâm :

- Anh hãy nói cho Nhung biết không phải tôi đã nói cho anh biết đến đây vậy bắt nàng ! Tôi không đến nỗi hèn nhát như vậy.

Trúc-Tâm gật đầu :

- Tôi xin lấy danh dự ra mà công nhận điều đó. Nguyên buổi sáng, lúc Phát vờ đánh rơi tàn thuốc vào áo Hoàn để lấy trộm được mảnh giấy Nhung viết hẹn Hoàn, tôi có để ý thấy, nên đợi cho Phát xem xong, bỏ vào túi áo mới lại vờ say, ngã siêu cho Phát đỡ, rồi nhân lúc bất ý mà đoạt mảnh giấy kia. Vì thế mà tôi mới biết chỗ hẹn mà đón bắt Nhung ở đây.

Kỳ Phát vỗ vai Trúc Tâm bảo :

- Thực là kẻ cắp gập bà già, tôi chịu anh đây !

Trúc Tâm mỉm cười bảo :

- Điều đó không lấy gì làm lạ, vì như anh đã nói : việc bắt Nhung là bổn phận của tôi...

Nhung Hoàn bỗng kêu thất thanh :

- Các anh ơi, Nhung làm sao thế này !

Vì dưới ánh đèn điện sáng trắng, mặt Nhung đã bênh bệch dần dần... Đôi mắt tinh nhanh trong sáng, đẹp một cách ảo huyền đâu còn nữa, Tử thần đã thế vào đôi mắt lò dò đùng đục !

Hoàn lấy tay kéo má Nhung để quay mặt nàng nhìn về phía mình :

- Nhung ơi, chết Hoàn mất thôi ! Em làm sao thế ?

Nhung Nhung không còn nói được nữa. Tuy nhiên, có lẽ nàng vẫn còn nghe hiểu, nên cố dương cặp mắt sáng lại một lần cuối cùng nhìn Hoàn, mỉm cười, rồi cố thu hết tàn lực để bàn tay lạnh của mình vào trong tay Hoàn, dữa lúc Trúc Tâm và hai người phụ việc kính cẩn ngả-mũ chào linh hồn một người bắt đầu bước sang thế

giới khác !

* * *

Hoàn đã bỏ về đồn điền để cô lẳng quên đoạn đời tình đau đớn.

Một buổi tối, Kỳ-Phát Trúc-Tâm và tôi cùng ngồi hút thuốc lá và nháp chè. Chúng tôi cùng ngồi im lặng đã lâu vì mỗi người cùng theo một ý nghĩ riêng. Bỗng Kỳ Phát dẫn mạnh chén nước xuống khay, làm cho chúng tôi cùng giật mình ngẩng nhìn. Kỳ Phát có vẻ xuy nghĩ, chầm chậm bảo :

- Các anh ạ, có lẽ Hoàn minh mẫn hơn tôi ! Nhưng quả thực có yêu Hoàn.

Cánh cửa sổ bên ngoài đập mạnh, kêu rầm. Thu đã qua. Gió đông đã bắt đầu thổi.

Viết xong ngày 12 tháng chín năm Tân-Tỵ